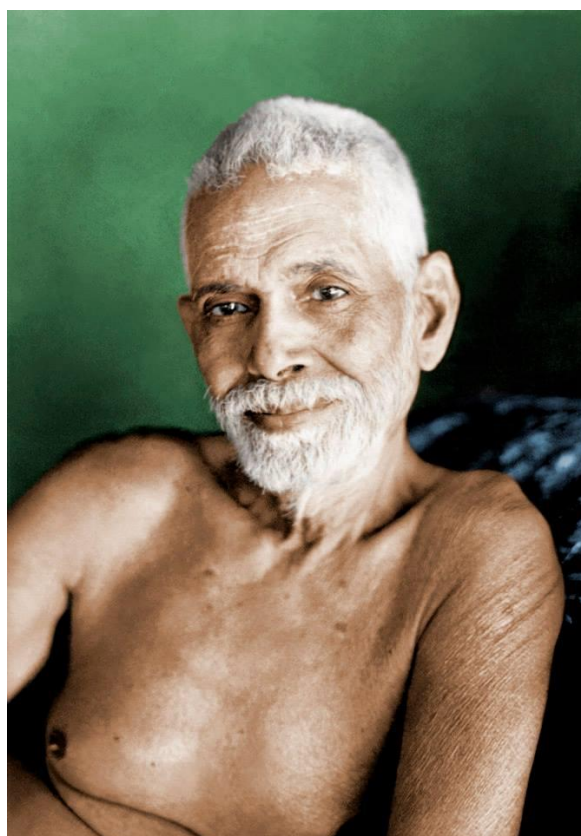

Pět hymnů na Arunáčalu

(Šrí Arunáčala Štuti Pančakam)

Bhagaván Šrí Ramana Maháriši

Z anglického originálu: *Sri Arunachala Stuti Panchakam – word by word in English*, v překladu Sádhu Óma a Michaela Jamese, který v roce 2007 vydal Sri Ramana Kshetra (Kanvashrama Trust), Tiruvannamalai, India, přeložil LH.

Originál knihy ve formátu pdf je dostupný na webových stránkách Michaela Jamese:

http://www.happinessofbeing.com/Sri_Arunachala_Stuti_Panchakam.pdf

Překlad do češtiny byl s laskavým svolením Michaela Jamese zveřejněn na adrese:

www.rudolfskarnitzl.cz/knizni_preklady.htm

Úvod českého vydavatele

V anglickém originále nese tato kniha doplňující podtitul: *slovo za slovem*. Text všech Bhagavánových veršů je zde totiž uvedený i v tamilštině, k nim je k dispozici transkripce z tamilštiny do angličtiny a současně je každé tamilské slovo, či slovní spojení, přeloženo do angličtiny. Na závěr je pak do angličtiny přeložený celý verš. Často je k němu přidána vysvětlující poznámka od Sádhu Óma nebo Michaela Jamese. Anglický čtenář tak má možnost se verši podrobně zabývat, případně se i pokusit proniknout do tajů tamilské gramatiky. Sádhu Óm s Michalem Jamesem zvolili tento přístup proto, že tamilština, v níž Šrí Bhagaván verše skládal, byla velice hutná a místy obtížně srozumitelná i pro rodilé Tamilce. Dalo by se říci, že je založená na principu „klíčových slov“ a umožňuje vícevýznamový výklad. To spolu se slovními hříčkami, které Šrí Bhagaván v textech občas použil, způsobuje, že se anglické překlady tohoto díla poměrně dost odlišují.

Český překlad vynechává všechny texty, které obsahují transkripci: tamilština -> angličtina. Je to dáno technickými obtížemi s použitím tamilských znaků a jejich přepisem. Vážný zájemce se s těmito výrazy může seznámit v anglickém originálu. Odkaz je uveden na předcházející straně. Čtenáře by proto nemělo překvapit, že se Sádhu Óm, v komentářích k některým veršům, odkazuje na konkrétní tamilské výrazy, které sice zde v textu nejsou výslovně uvedeny, ale jsou vždy přeloženy.

LH

Óm

Namó Bhagavaté Šrí Arunáčala Ramanája

Poznámka vydavatele

Jsme rádi, že po vydání díla *Upadéša Undijar* z roku 2004 můžeme nyní navázat vydáním knihy *Šrí Arunáčala Štuti Pančakam*, a tím pokračovat v našem úsilí o vydání doslovného (*bhaktického* i *džňáninského*) znění poezie Bhagavána Šrí Ramany, a to prostřednictvím Sádhu Óma (s jeho vysvětlujícími poznámkami).

Hora Arunáčala je stále zářící Přítomnost našeho Satgurua Ramany. Oddaným stoupcům přináší velice potřebný *satsang* a ochranu, aby se vymanili z divoké přitažlivosti světa.

Děkujeme panu N. Sankaranovi za jeho oddanou práci, aby tato kniha byla bez chyb, a rovněž děkujeme panu Panduranganovi a společnosti Aridra Printers za jejich serióznost, s jakou se vypořádali s nejrůznějšími problémy.

S pokorou pokládáme tuto knihu k nohám Pána Arunáčaly, aby tak všichni, kdož na Něj myslí, si mohli s potěšením vzít tuto knihu k srdci a stále se těšit z dokonalého činu Jeho Milosti.

Arunáčala Šiva, Arunáčala Šiva
Arunáčala Šiva, Arunáčala!
Arunáčala Šiva, Arunáčala Šiva
Arunáčala Šiva, Arunáčala!

Skanda Bhakta C. Rossi
Kanvasrama Trust, 1. září (den příchodu Bhagavána k Arunáčale) 2007, Tiruvannamalai

Úvod

Bhagaván Šrí Ramana nás učil, že jediným prostředkem, jakým můžeme dosáhnout svrchovaného štěstí z pravého sebepoznání, je átmavičára – sebezkoumání či sebedotazování – která je jednoduchou praxí pronikavého zkoumání či věnování se našemu základnímu sebe-vědomému bytí, které stále zažíváme jako „já jsem“.

Současně však Bhagaván popsal tuto praxi i jako cestu vzdání se sebe sama, protože se nemůžeme opravdově věnovat našemu pravému Já (Self), aniž bychom se vzdali našeho klamného individuálního já. Naše individuální já či mysl povstává tím, že si představuje sama sebe jako fyzické tělo a svoji pomyslnou existenci udržuje neustálou pozorností k myšlenkám neboli k objektům, které zakouší jako od sebe rozdílné. Bez všímavosti k těmto odlišnostem nemůžeme udržovat proces představování si, že jsme touto myslí. Proto když stočíme naši pozornost od těchto odlišností směrem k našemu vlastnímu, esenciálnímu pravému Já, naše mysl klesne a ztratí svoji existenci jako zdánlivě oddělená entita.

Naší pravou podstatou není myšlení, konání či poznávání čehokoli jiného, co je od nás odlišné, ale pouhé sebevědomé bytí. Uvědomění naší pravé podstaty se nám vyjasní pouze v rozsahu, v jakém se ochotně vzdáme našeho nepřetržitého myšlení, konání a poznávání objektů prostřednictvím mysli. Důvod, proč myslíme a poznáváme objekty jiné než sami sebe, je ten, že tak konáme s láskou. A rádi takto konáme proto, že si chybně představujeme, že tak můžeme dosáhnout štěstí. Proto opustíme naši myslící mysl a zůstáváme jako naše pravé, sebevědomé bytí pouze tehdy, když pochopíme, že štěstí neexistuje v ničem jiném než v našem vlastním pravém Já, a když se naše láska jen být svým pravým Já stane větší, nežli láska myslet nebo poznávat nějakou odlišnou věc.

Jinak řečeno – abychom uspěli v úsilí poznat naše skutečné pravé Já, a tím se vzdali svého klamného individuálního já, musíme být stravováni nesmírnou láskou k našemu vlastnímu, pravému, sebevědomému bytí. Pravá *bhakti* neboli oddanost je proto dokonale nedvojná láska, kterou by měl každý mít pro své vlastní, skutečné, pravé Já neboli pro esenciální bytí. Jak říká Šrí Bhagaván v devátém verši *Upadéša Undijar* a ve verši 15 *Upadéša Tanippakkal*:

Silou (takové *ananja bhávy*) (postoje či přesvědčení, že Bůh není od nás odlišný), přebývání (nepomíjející či setrvalé) v *satbháva* (našem přirozeném stavu bytí), které překračuje (všechny) *bhavany* (přestavování si, myšlení nebo meditace), to samotné je *parabhakti tattva* (pravý stav nejvyšší oddanosti).

Jelikož Bůh existuje jako *átma* (naše vlastní, skutečné, pravé Já či esenciální bytí), tak *átmaanusandhana* (sebe-uvědomování či sebe-pozornost) je *paramaisabhakti* (nejvyšší oddanost k Bohu).

Když je Bůh naším vlastním, skutečným, pravým Já, tak proč jej Šrí Bhagaván chválí a modlí se k němu v mnoha verších díla *Pět hymnů na Arunácalu*? Pravdou je, že Šrí Bhagaván již dlouho před složením těchto hymnů pozbyl své individuální já, a tak splynul a sjednotil se s absolutní skutečností, kterou nazýváme Bůh. A právě jako Bůh či *guru* složil tyto hymny, aby nás příkladem naučil, jak bychom měli být zcela závislí na nejvyšší síle, kterou nazýváme milost boží či *guru*.

Proč nás však Šrí Bhagaván učil spoléhat na Boha či *guru*, jako bychom byli od něj oddělení? Když představou, že jsme fyzické tělo, vyvstaneme jako omezené, individuální já, pak se tím zdánlivě

oddělíme od jediné, nekonečné skutečnosti, která je naším skutečným, pravým Já. Podstatou našeho skutečného, pravého Já je nekonečná láska, protože ve skutečnosti jsme plnost dokonalého štěstí, a proto přirozeně milujeme sami sebe. Nicméně když se představou, že jsme omezený jedinec, zdánlivě oddělíme od našeho vlastního, skutečného, pravého Já, pak se vlastně vydělíme z nekonečné síly naší vlastní, pravé lásky k sobě samému.

Protože jsme se sami zdánlivě oddělili z naší vlastní, nekonečné síly sebe-lásky, pociťujeme se jako jedinec s omezenou silou a naši pravou lásku k sobě samému zažíváme ve zdeformované podobě jako touhu po množství vnějších objektů a zážitcích, o kterých se domníváme, že nás učiní šťastnými. Jakožto omezené, individuální já či mysl cítíme, že naše vlastní síla je silně ohraničená a z tohoto důvodu vnímáme svrchovanou všemohoucnost Boha jako něco od nás odlišného.

Bůh, jako zdánlivě oddělená bytost, vstupuje do existence tehdy, když se zdánlivě vymezíme jako smrtelný jedinec. A protože jsme se zdánlivě oddělili z naší nedvojné, nekonečné zkušenosti, která je naším vlastním, skutečným, pravým Já či esenciálním bytím, pak se tato realita projevuje jako Bůh, jako nejvyšší síla nekonečné lásky, která ovládá celý tento vesmír. Když zůstáváme jako naše skutečné, nedvojné, pravé Já, pak neexistuje nic jiného. Ale když, za pomoci představy, že jsme hmotné tělo, povstáváme jako oddělený jedinec, všímáme si zdánlivě vnějšího světa, který je ovládán silou, jež nazýváme Bůh. Tímto způsobem vzniká současně naše individuální já či mysl, svět a Bůh, přičemž každý z těchto projevů je stejně skutečný, jako oba zbývající.

Dokud zakoušíme naši mysl jako skutečnou, tak Bůh a jeho síla lásky neboli milost jsou stejně skutečné. Jelikož jsme se z naší vlastní, nekonečné síly sami oddělili, tak jsme nyní jako jedinec zcela závislí na Bohu, jenž je naší vlastní silou nekonečné lásky k sobě samému, přičemž se nám zdá být jiným, než jsme my sami. Proto Šrí Ramana říká ve třináctém odstavci díla *Nan Yar?* (Kdo jsem já?):

Být zcela absorbován v sebe-přebývání, nedávat ani nejmenší prostor k vzestupu myšlenky jiné, než je sebe-pozorování, to je věnování sebe sama Bohu. Ať naložíme na Boha jakýkoli náklad, On jej unese. Jelikož *paraméšvara šakti* (nejvyšší síla Boha) řídí všechny děje (protože způsobuje a ovládá vše, co se na světě stane), proč bychom měli neustále myslet: „musím s tím něco udělat, musím s tím něco udělat“, místo abychom jen byli (klidní, míruplní a šťastní) a odevzdali se (této nejvyšší, vše ovládající síle)? Víme-li, že vlak uveze všechny náklad, proč bychom měli při jízdě trpět vahou zavazadla na naší hlavě, místo abychom ho ve vlaku odložili?

Vše, co se v našich životech odehraje (ať už v našem vnějším životě, týkající se fyzického těla žijícího v hmotném světě nebo v našem vnitřním životě, týkající se myslící a pociťující mysli), se stane jen díky „boží vůli“. To znamená z jeho lásky, kterou vůči nám chová jako ke svému vlastnímu pravému Já. Protože je Bůh vševědoucí, nemůže se přihodit nic, o čem by nevěděl. Zároveň je všemocný, takže bez jeho souhlasu se nic nestane. A jelikož je vše-milující, vše z toho, co se odehraje, je pro dobro toho, koho se to týká (třebaže náš omezený lidský rozum nemusí být schopen porozumět, proč je jistá událost dobrá a prospěšná). Popravdě, Bůh je zdrojem a souhrnem všech sil, které spatřujeme projevovat se v tomto vesmíru. Takže každý zdejší jednotlivý čin nebo událost je hnán, řízen a kontrolován Bohem. Jak říká staré tamilské přísloví: „*avan arul andri or anuvum asaiyadu*“, což znamená: „bez jeho milosti se nepohne ani atom“.

Co je „boží vůle“? Je to jeho láska k prostému bytí. Bůh je nekonečná plnost bytí, a proto podstatou pravého sebevědomého bytí je láska k sobě samému, protože je to on sám, protože je nekonečnou plností absolutního štěstí, a tak Bůh opravdu nemiluje nic jiného než svůj vlastní

přirozený stav bytí. Jedině Bůh sám existuje a zří vše jako své vlastní bytí a z tohoto důvodu nás miluje jako své vlastní já. Proto jeho vůlí je, že bychom měli přebývat pouze jako naše vlastní a dokonale šťastné sebevědomé bytí, tak jak to dělá on sám.

Vše, co v našem životě zakoušíme, je zformováno a řízeno boží milostí, což je síla jeho nekonečné lásky k nám – je to jeho vše stravující láska, kterou bychom měli být jako pravé sebevědomé bytí, což je pravé já „obou“ – jeho a naše. K tomu, abychom zažili nekonečné štěstí bytí, nepotřebujeme učinit nic jiného, než se zcela vzdát boží vše milující a všemocné vůli.

Považujeme-li se za omezenou mysl, pak je naše síla rovněž velmi omezená a jsme zcela zmateni pravou podstatou skutečnosti, kterou je naše vlastní, pravé Já. Proto také svojí vlastní silou, která je silou této neodmyslitelně zmatené mysli, nemůžeme nikdy zažít absolutní jas pravého sebepoznání. Abychom tento pravý jas zažili, musíme zcela spoléhat na nekonečnou sílu milosti, která není ničím jiným, než tímto pravým jasnem a která stále existuje uvnitř nás, jako naše vlastní, skutečné, pravé Já, tedy jako naše vlastní, dokonale jasné, sebe-vedomé bytí „Já jsem“.

Dokud naše mysl zkouší prosazovat svoji sebeklamnou sílu, která je jen silou „konání“, nikdy nemůže zažít absolutní mír a radost pouhého bytí. Budeme schopni zakusit absolutní mír a radost jen tehdy, když se naše mysl zcela vzdá zmatené a zavádějící sebeklamné síly a místo na ní bude zcela závislá na našem pravém a esenciálním bytí, tj. na milosti či jasu našeho vlastního sebe-vedomé „Já jsem“, které je silou prostého „být“.

Jelikož naše mysl opětovně kolísá v proměnné míře mezi nedvojnou sebepozorností a k tomu nepřímou úměrným dualistickým myšlením, tak i naše láska, svým vyjádřením, kolísá mezi nedvojnou láskou k pravému Já – k sobě samému – a dualistickou láskou k Bohu. Proto se v životě každého opravdového duchovního aspiranta důvěrně mísí, proplétá a kříží nedvojná láska k pravému Já s dualistickou láskou k Bohu. Obě tyto formy lásky jsou v podstatě vyjádřením téže a jediné lásky k pouhému bytí.

Sblížení těchto dvou forem lásky je skvěle vyjádřeno Šrí Bhagavánem v následujících verších *Šrí Arunácala Štuti Pančakam*. Některé z těchto veršů jsou naprosto čistým vyjádřením naší nedvojně lásky k našemu vlastnímu, esenciálnímu bytí, zatímco jiné se zdají jako vyznění lásky k Bohu jako ke zdánlivě oddělené, nejvyšší síle lásky, milosti a soucitu. Avšak většina z těchto veršů může být tlumočena buď jako nedvojná forma lásky či dualistická forma lásky, v závislosti na našem duševním stavu v jakém tyto verše čteme, zpíváme je nebo o nich meditujeme.

Srce tyto verše nás Šrí Bhagaván příkladem učí, jak zcela spoléhat na Boha, a to nejenom v našem vnějším životě, když je mysl aktivní, ale i v našem vnitřním životě, když mysl klesá do hlubiny našeho skutečného bytí. Když je mysl obrácena zevně, musíme zcela spoléhat na Boha, jako na vše milující sílu milosti, která se nám neustále připomíná s nutností stočit mysl do nitra. A když je mysl takto stočená do nitra, pak musíme spoléhat na Boha jako na tu samou, vše milující sílu milosti, která uvnitř nás září jako mír a radost naše vlastního, tichého bytí a která vlastně takto – silou neodolatelné přitažlivosti – táhne mysl hlouběji do její podstaty

Kdykoli je náš přirozený stav míru narušen výstupem myšlenek, které jsou poháněny našimi zakořeněnými touhami, můžeme toto vzrušení zklidnit modlitbou k Bohu či guruovi způsobem, jakým nám Šrí Bhagaván ukázal v mnoha verších, jež jsou srdce konejšivými modlitbami za jeho milost.

Význam modlitby, jako nástroje v praxi sebezkoumání a sebepodrobení, je v těchto verších Šrí Bhagavánem přímo doložený. Bohu samozřejmě nemusíme říkat, že potřebujeme jeho pomoc, ale to není skutečný účel modlitby. Účelem modlitby je roznitit v našem nitru pocit úplné zavislosti na Bohu. Pokud se nedokážeme odevzdat a dosáhnout vlastním úsilím stavu pouhého bytí, pak se musíme učit být zcela závislým na Bohu, protože On sám nám umožní, abychom se mu zcela odevzdali.

Význam dualistické zbožnosti a modlitby spočívá v pomoci v našem zápase o sestoupení do pravého stavu absolutního, nedvojného sebepoznání. Ale proč se Šrí Bhagaván rozhodl učit nás správné praxi dualistické zbožnosti, a to sepsáním těchto veršů, věnovaných chvále Boha či gurma, obojího ve formě svaté hory Arunáčaly?

Šrí Bhagaván nám dal vodítko k odpovědi na tuto otázku ve verši 4 *Ulladu Narpadu*:

Jsme-li ve tvaru, pak je ve tvaru i Bůh a svět. Nejsme-li ve tvaru, kdo by mohl tvary vidět a jak? Může být pohled (to, co je viděné) odlišné od oka (které vidí)? My – oko (beztvaré vědomí „já jsem“) jsme neomezeným okem (nekonečným vědomím).

Dokud jsme odděleni od naší vlastní skutečnosti tím, že si představujeme nás samé ve formě fyzického těla, nemůžeme pojmut Boha jinak, než opět jako nějakou formu. Dokud neprožijeme Boha jako naše vlastní, skutečné pravé Já, které je bezforemným, a tudíž neomezeným vědomím „já jsem“, nemůže poznat Boha jinak, nežli jako myšlenku v naší mysli. A každá myšlenka je jen formou – mentálním obrazem.

Ačkoli si dokážeme Boha představit jako beztvarého, tak tato představa je stále jen myšlenkou, která je formou, jež jsme vytvořili v naší mysli prostřednictvím představivosti. Proto takto – představováním si – nemůže pravou, beztvarou podstatu Boha poznat. Jeho beztvarou skutečnost můžeme zažít jedině stočením mysli do nitra, kde utone v absolutním jasu vlastního sebe-vědomí, které je samo beztvarou skutečností Boha. Šrí Bhagaván říká ve verši 8 v *Ulladu Narpadu*:

Kdokoli uctívá (absolutní skutečnost či Boha) v jakékoli formě či pod jakýmkoli jménem, je to cesta (nebo prostředek) jak zřít (bezejmennou a beztvarou) skutečnost v (tomto) jménu a formě. Nicméně spojit se v jedno (s touto skutečností) v důsledku pečlivého zkoumání (či poznání) naší vlastní skutečnosti (podstaty či „jsemství“) a (tím) klesnout (či se rozpustit) do této pravdy (podstaty či „jsemství“), je pravým zřením. To vězte.

Dokud nepoznáme naši vlastní, beztvarou skutečnost, nemůžeme zažít beztvarou skutečnost Boha, a proto jej můžeme poznat jen jako formu. Všechny druhy dualistické oddanosti jsou nasměrovány k Bohu jen v nějaké formě. Ale když Bůh existuje pouze jako představa v naší mysli, není tato představa dostatečná k tomu, aby nasměrovala naše city od dualistické oddanosti dovnitř k našemu mentálnímu obrazu nebo pojmu Boha? Proč se Šrí Bhagaván rozhodl dát nám názorný příklad praxe dualistické oddanosti, tedy chválení Boha a modlení se k němu ve formě Arunáčaly?

Je-li to pro nás vhodnější, směřujme city naší dualistické oddanosti k naší mentální představě Boha. Je to dostatečná praxe. Cílem všech forem náboženské praxe, ať už je vykonávána myslí, řečí či tělem, je zaostřit naši lásku na jedinou absolutní skutečnost, kterou nazýváme Bůh. Protože je však naše láska obvykle rozptýlená v touze po nescíslných vnějších objektech či zážitcích, bývá pro nás snadnější odtáhnout ji od těchto vnějších věcí soustředěním na konkrétní jméno nebo tvar, který ztotožňujeme s Bohem, než abychom to zkoušeli soustředěním na méně definované formy Boha.

Soustředění na Boha ve tvaru je pro obvykle extrovertní lidskou mysl snadnější. Snáze soustředí svoji lásku na konkrétní jméno a tvar, nežli na nejasný mentální pojem. Šrí Bhagaván doložil tuto praxi dualistického oddanosti ve způsobu, jakým chválil a modlil se Bohu ve jméně a formě Arunáčaly. Třebaže je Bůh všudypřítomný, ve skutečnosti jej takového nemůžeme zažít, dokud hledíme na tento svět jako na plný všelijakých objektů a mylně jej považujeme za skutečný. Vše je formou Boha, protože on je jedinou skutečnou podstatou, která se jeví jako veškerá mnohost, takže

myšlení bude spíše směřovat k tomu, aby naši mysl rozptýlilo, nežli ji soustředilo na jeden bod. Proto mnozí z nás shledají, že soustředit naši lásku a pozornost na jediné jméno a tvar Boha, který nás zvláště přitahuje, zabrání mysl, aby se rozptýlila v iluzi mnohosti.

Je pravdou, že uctívání Boha ve tvaru hory se nemusí všem lidem zamlouvat, ale na tom nesejde. Toužíme-li uctívat Boha v jakémkoli tvaru, ať už myslí, řečí nebo tělem, a pokud je cílem našeho uctívání získat pravou lásku k našemu přirozenému stavu absolutně klidného, a proto nekonečně šťastného bytí, můžeme se při rozjímání nad těmito verši mnoho naučit, mohou nám pomoci a vést nás v duchovní praxi.

Protože tyto verše složil Šrí Bhagaván v tamilštině, ocenění hloubky a bohatství významu veršů není snadné. Dokonce i mnoho ze stoupců, pro něž je tamilština mateřským jazykem, potřebuje pomoc, aby byla schopna ocenit množství jemných významových odstínů, obsažených ve verších. Zatímco dokážeme jasně porozumět významu mnoha filozofických básní Šrí Bhagavána, jako je např. *Ulladu Narpadu* a *Upadéša Undijar*, ne každý dokáže rozpoznat význam zbožných veršů Šrí Bhagavána, protože to, co v nich spatřujeme, je jen odraz našeho stavu myslí.

Šrí Sádhu Óm, jehož překlady jsou v této knize zveřejněny, byl dokonale oprávněný k tomu, aby tlumočil množství významů, obsažených v těchto verších, ačkoli nikdy netvrdil, že by vyjádřil všechny možné varianty. Často měl ve zvyku se nám zmínit o nějakém novém smyslu určitého verše, který mu náhle přišel na mysl, takže tato kniha pravděpodobně neobsahuje všechny významy, které kdy v těchto verších spatřil.

Důvod, proč byl Šrí Sádhu Óm tak dobře způsobilý k vysvětlení těchto veršů, není jen v tom, že sám byl velkým tamilským básníkem, ani že se mohl po řadu let těšit z blízkého literárního kontaktu se Šrí Muruganarem, ale bylo to v prvé řadě kvůli hloubce jeho zbožnosti a pravé duchovní zkušenosti, která mu byla udělena jeho *sadguruem*, Bhagavánem Šrí Ramanou.

Před rokem 1976, kdy jsem se poprvé setkal se Šrí Sádhu Ómem a začal jsem s ním být v úzkém kontaktu, měl již Šrí Sádhu Óm přeložené všechny verše ze *Šrí Arunáčala Štuti Pančakam* do angličtiny, a to kvůli svým přátelům. Protože jsem se často ptal na význam těchto veršů, které mi vysvětlovat, byl jsem schopný mu pomoci zlepšit vyjádření těchto výrazů v angličtině a dokázal jsem také zapsat určité nové významy, které mi sdělil.

Téměř každý den jsem od Šrí Sádhu Óma slýchal nesmírné množství hlubokých vysvětlení a náhledů na učení Šrí Bhagavána, takže jsem byl schopný zapsat jen zlomek toho, co mi objasnil. Bohužel jsem si nepoznamenal všechny významy veršů v *Šrí Arunáčala Štuti Pančakam*, které mi vysvětlil, ale hluboké pochopení, které jsem častým nasloucháním získal, ke mně nyní, když o verších přemýšlím, přichází zpět, a tak jasně rozumím tomu, co mi řekl.

Nějaká vysvětlení, která jsem od Šrí Sádhu Óma slyšel, byla začleněna do tamilských komentářů k prvním 44 veršům *Šrí Arunáčala Štuti Pančakam*, která jsem pomáhal sestavit jednomu z mých tamilských přátel, a to z různých zdrojů, obsahujících vysvětlivky Šrí Sádhu Óma. Doufám, že jednoho dne budu schopen dokončit překlad těchto komentářů i ke zbývajícím veršům, a že tak budou publikovány v tamilském i anglickém vydání.

Během mého života se Šrí Sádhu Ómem jsem s jeho pomocí a pod jeho vedením dal dohromady komentáře v angličtině ke *Šrí Arunáčala Štuti Pančakam*, které obsahují mnoho vysvětlivek, které jsem od něj slyšel. Tyto komentáře byly publikovány v pěti vydáních *The Mountain Path*, od září 2003 do září 2004. Kopie tohoto výkladu je nyní k dispozici na webu Davida Godmena a může být někdy zveřejněna jako publikace.

Ačkoli toto vydání neobsahuje podrobný výklad k veršům *Šrí Arunáčala Štuti Pančakam*, přesto obsahuje slovní významy pro každé slovo jednotlivých veršů, což může čtenáři pomoci k tomu,

aby hlouběji uvažoval nad slovy Šrí Bhagavána. Pokud hluboce a opakovaně rozjímáme o významu spisů Šrí Bhagavána, budeme nejenom schopni chápat jeho učení se stoupajícím porozuměním, ale budeme také schopni pěstovat a posilovat naši lásku k tomu, abychom toto učení praktikovali. Toto je ryzí ovoce *manana* neboli rozjímání nad učením našeho *sadguru*a, Bhagavána Šrí Ramany.

Michael James
23. března 2007

Rozjímaní o Satguruovi Šrí Ramanovi

Dotýkaje se Tvých svatých nohou našimi zraky, dovol nám v srdci rozjímat o velkém Guru Ramanovi – zjevením Božím, kdy beztvará Skutečnost vzala na sebe lidskou formu Moudrosti a Milosti Tvých očí a stala se útočištěm těm, kdož k němu přišli dychtívi poznání, co je Skutečností, která rozptyluje klam nevědomosti Tvých ctitelů.

Šrí Arunáčala Štuti Pančaga Manbu

(Význam pěti hymnů na Arunáčalu)

Nesejde na tom, že jste neporozuměli konečnému významu čtyř nepřekonatelných Védů; nezáleží na tom, pokud jste nepraktikovali ani jednu ze čtyř jóg, které oslavují lidé celého světa; je bezvýznamné, že jste neuctívali Pánu Višnu nebo Pána Šivu; nevadí, že nechválíte Dévu, Ganapatiho nebo Subramanju. Pokud jste schopni recitovat (nebo přemýšlet o významu) Šrí Arunáčala Štuti Pančakam, jež je hlavní cestou *upasány* (meditace) a nektarem nesmrtelnosti, a která byla laskavě a s rozněžnělým srdcem zpívána milovaným Šrí Arunáčala-Ramanou, ztělesněním Milosti a Pánem osvobození, tak to samo o sobě je dostačující. Samo o sobě to stačí, abyste nyní dosáhli poznání „Ty jsi TO“ (*Tat Tvam Asi*).

Šrí Arunáčala Šiva Dhyanam

Toto zde je Arunáčala – Šiva, který, jsa oceánem Milosti, uděluje Osvobození, pokud na něj myslíš.

Poznámka: Tento verš z Dhyana – Sloka (rozjímavé verše) o Arunáčale – Šivovi, který Bhagaván složil v roce 1932, je otištěný pod obrázkem svaté hory Arunáčaly v díle Ramana Nultirattu. Zmíněný obrázek hory byl nakreslen Bhagavánem tehdy, když pod něj současně psal onen verš.

Šrí Arunáčala Tattuvam

Pravý význam Annamalai (Arunáčaly), která zazářila mezi Brahmou a Višnuem, aby zkontrolovala jejich pýchu tím, že si uvědomili neschopnost dosáhnout (vrcholu či spodní částí sloupu ohně), je, že je to Srdce (skutečné, pravé Já), střed (všeho), které zazáří, jestliže intelekt (*buddhi*) a ego (*ahankara*) si zoufají a zpokorní (tím, že uznají svoji neschopnost poznat TO takové, jaké to je).

Poznámka: V průběhu deepadaršana (den v listopadu či prosinci, kdy se na vrcholu Arunáčaly zapaluje posvátný oheň), 24. 11. 1931 složil Šrí Muruganar výše uvedenou báseň a předal ji Šrí Bhagavánovi s naléhavou prosbou, aby složil další verš, který vysvětluje význam rozžetí světla (deepadaršana). Šrí Bhagaván pak laskavě složil ve stejném metru následující verš.

Deepa Daršana Tattuvam

(Význam spatření světla)

Pravý význam spatření světla (ohně) na Annamalai (Arunáčale), která je středem světa, spočívá ve zření nedvojného, skutečného Já. Upevněním mysli v Srdci skrze pozornost k „já“ odpadne pocit „já sám jsem tímto tělem“.

Poznámka: V tomto verši Šrí Bhagaván, kromě odhalení skutečného významu spatření světla (deepadaršana), ukazuje i cíl duchovního života, tj. vzdání se pocitu „já jsem tělo“ a uvědomění si nedvojného, skutečného pravého Já. Cesta k dosažení tohoto cíle spočívá v ukotvení mysli v Srdci prostřednictvím sebezpozornosti. Tento verš je tak stručným a krásným přehledem učení Šrí Bhagavána.

Sláva Arunáčaly

1) Tato (Arunáčala) je vpravdě svatým místem (*šthala*). Ze všech svatých míst je Arunáčala nejprvnější. Vězte, že Ona je středem světa. Je to sám Šiva. Je to (jeho) tajemné srdeční centrum. Na tomto místě On, Pán, vždy přebývá jako Hora Světla, která se jmenuje Arunáčala.

Poznámka: Šrí Bhagaván složil tento verš ve středu, 2. února 1927.

2) Pradávný den, kdy On (Pán Šiva) na sebe vzal formu Arunáčaly jako prvotní, mocný a skvostný *lingam*, (v den, kdy poprvé vystal jako světlený sloup), byl dnem *Adirai* v *Margazhi* (dnem, kdy je měsíc v konjunkci se souhvězdím *Aridra* – Orionu, během tamilského měsíce *Margazhi* (leden – prosinec)). Den, kdy Višnu a další bohové chválili a uctívali Pána, který povstal jako Toto Světlo, byl den *Masi Šivarátri* (noc třináctého ubývajícího měsíce, během tamilského měsíce *Masi* (únor – březen)).

*Poznámka: Tento verš složil Šrí Bhagaván na den Šivarátri, 24. února 1941. Je zajímavé poznamenat, že Šrí Bhagaván se narodil na den Tiruvadirai, což je posvátný den *Aridra*, v měsíci *Marghazi* (prosinec – leden), což jsou přesně dny, kdy se v dávnověku Pán Šiva, Svrchovaná Skutečnost, poprvé projevil jako Arunáčala – prvotní *lingam*.*

Šiva Váčanam

Šiva prohlásil:

3) Třebaže jsem (původně) existoval ve formě ohně, přebývám (nyní) jako Hora ztlumeného Světla, což je odměna mé milosti pro ochranu světa. Navíc zde stále pobývám jako Siddha (mudrc Arunagiri Jógi). Vězte, že uvnitř mně září jeskyně pulzující mnohými radostmi (*bhogas*).

Poznámka: Verš byl složený v pondělí, 14. března 1927.

4) Jelikož podstatou (*karmanu*) je spoutávat všechny světy, špatné činy jsou svazující (*runa*). **Tato Hora je vskutku zářivá Arunáčala (hora ničící svázanost). Je útočištěm, jejímž pouhým spatřením přestává karman existovat.**

Poznámka: V poznámce k tomuto verši v tamilštině Šrí Bhagaván vysvětluje, že slovo „runa“ znamená otroctví, spoutanost.

Slovo činy (vinaigal) zde znamená všechny činy těla, řeči a mysli, včetně kořene činností (mula vinai), tedy vzestupu ega. Povstání ega je kořenem svázanosti. A jelikož tato hora vykořeňuje ego těch, kdo na ni hledí nebo myslí, je proto nazývána „A“, „runa“, „áčalam“ – Hora (áčala), která učiní svázanost (runa) neexistující a je útočištěm všem, kdo hledají osvobození z područí činností, které jsou způsobeny vyvstáním ega.

Verš byl složen v pondělí, 14. června 1926.

Protože tato hora odstraňuje nesmírné množství hříchů celého světa, a pokud na ni někdo hledí nebo myslí, stává se tím jeho svázanost neexistující, je pojmenovaná jako Arunáčala (hra ničící svázanost).

5) Svrchované Poznání (sebepoznání), jež bylo sděleno Védántou, a které nelze získat bez nesmírné námahy, bude (snadno) dosaženo kýmkoli, kdo jen spatří tvar (této Hory), ať už se na ni dívá odkudkoli, či dokonce jen, jsa fyzicky vzdálen, na ni pomyslí.

Poznámka: Šrí Bhagaván složil tento verš v úterý, 13. června 1926.

6) Je to mé nařízení, že: „Já – Pán opravdu věnuji svůj *sajudžaj* (stav nedvojného spojení se se Mnou), který je prostý připoutanosti, těm, kdož přebývají na tomto Svatém místě (*štala*) v okruhu tří *yojanas* (okolo Hory), aniž by museli obdržet zasvěcení apod., které snímá vady charakteru.“

Poznámka: Tři yojanas představují vzdálenost kolem 27 mil nebo 44 kilometrů.

Slova „dikshai adi“ (zasvěcení apod.) označují zasvěcení (dikša), pokyny (upadéša) a další prostředky, kterými guru v lidské formě odstraňuje nedostatky žáka, aby jej uschoptil k dosažení sebepoznání. Protože Arunáčala samotná je sadguruem ve formě hory, pak pro ty, kteří žijí v nejbližším okolí Arunáčaly, není nutné, aby obdrželi dikšu či upadéšu od lidského gurma. Arunáčala pouhou svojí tichou přítomností sama odstraní jejich nedostatky a poskytne jim stav sebepoznání, který je stavem nedvojného spojení s Bohem.

Tento verš složil Šrí Bhagaván v úterý, 13. června 1926.

Dévi prohlásila:

7) Toto svaté místo samo je stálým příbytkem pro spravedlivé a pro stoupence. Nečestní lidí, kteří chtějí škodit jiným, zde zahynou či budou přemoženi mnohými nemocemi. Síla hříšníků se

v mžiku rozplyne, aniž by zanechala stop. Proto neupadněte do zuřivého ohně hněvu Pána Arunáčaly, jehož formou je Hora Ohně.

Poznámka: Šrí Bhagaván složil tento verš 18. března 1938.

Vysvětlivka: Tento verš obsahuje upozornění, že k Dévi (bohyně Parvátí – manželka Šivy) byl poslán démon Mahishasúra, který proti ní v Tiruvannamalai vedl boj. Dévi nás ujišťuje o abhajavak čili o ochraně všech spravedlivých a všech stoupenců.

Pět hymnů na Arunáču – hymnus první

Svatební věnec z veršů ke chvále Šrí Arunáču

Akshara Mana Malai (108 veršů na Arunáču)

Ti, kdož se noří do Srdce s myšlenkou na Arunáču – s radostí přijímají *Akshara-mana-malai*, (Svatební věnec z veršů), jenž je podobný záplavě paprsků vycházejícího slunce, a který v božské extázi zapěl náš guru, svatý Ramana, vtělení milosti, jako pomoc a jako modlitbu rozptylující nevědomost opravdových stoupců, hledajících osvícení – ti budou vládnout v *Šiva Lóce* (tzn., spojí se v jedno se samotným Pánem Šivou).

Ó Ganapati (*jiné jméno pro boha Šrí Ganéšu – pozn. překl.*), který uděluješ milost, ochraň mě a pomoz mi, abych mohl sepsat a nabídnout tento *Svatební věnec z veršů* ctihodné Arunáče.

Verše:

1. Ó Arunáču, Ty ničíš ego těm, kdož myslí na Arunáču v Srdci svém.

2. Ó Arunáču, nechť se „já“ a „ty“ staneme jedním a nerozdílným, jako Alagu a Sundaram. (*Tamilské slovo Alagu a sanskrtské Sundaram mají totožný význam – krása. Alagu a Sundaram jsou rovněž jména Bhagavánovy matky a jeho otce – pozn. překl.*)

3. Ó Arunáču, vstoupila jsi do mého srdce a přitáhla mě (k sobě). Jako vězně mě držíš v jeskyni svého Srdce. Hledme (jak zázračná je Tvá Síla)!

4. Ó Arunáču, proč jsi mě uchvátila, jako bych Ti patřil? Pokud mě nyní zavrhneš, svět dá vinu Tobě.

Poznámka: Arunáču se ujme oddaného stoupence nikoli na přímlovu někoho jiného, ale pouze z vlastní, nevysvětlitelné Milosti. Pokud by po tak spontánním skutku milosti Arunáču oddaného stoupence opustila, celý svět by vinil jen ji.

5. Ó Arunáču, vyhni se této vině. Čím působíš, že musím myslet na Tebe? Jak bych mohl odejít (a uvolnit se z pouta, které jsi mezi mnou a Tebou vytvořila)?

Poznámka: Arunáču zapříčiní, že stoupenec myslí jen na ni, a tak vytvoří pouto, z něhož ani Ona a ani stoupenec nemohou uniknout. Proto, aby se Arunáču vyhnula výčtkám světa, musí nyní svoji práci dokončit naprostým zničením ega stoupence.

6. Ó Arunáču, jsi laskavější než vlastní matka. (A pokud bys mě nyní opustila), mohl bych ještě mluvit o Tvé milosti?

7. Ó Arunáčalo, pevně se usad' v mé mysli, aby tě nemohla oklamat a utéci pryč (za touhami vnějšího světa).

8. Ó Arunáčalo, ukaž mi svoji krásu, aby se má mysl, která se (přirozeně) toulá světem, pouhým jedním pohledem na Tebe ztišila (zanikla v Tobě, v pravém Já a již nikdy Tě neopustila.)

Poznámka: Slovo „vidadu“ – může znamenat buď „naráz“, „nepřerušovaně“, „jedním pohledem“ nebo „neopouštění“. Do tohoto překladu jsou začleněny oba významy, první bez závorky, druhý v závorce.

9. Ó Arunáčalo, pokud mě nyní nesjednotíš s Tebou tím, že mě zničíš (rozpustíš mé ego neboli pocit osobnosti), kde pak zůstane Tvá statečnost?

10. Ó Arunáčalo, proč (zdánlivě) spíš, když mě druzí vlečou pryč? Není Tě hodné se takto chovat.

Další možné znění verše: Ó Arunáčalo, když mě touhy po zevních objektech táhnout od Tebe, od skutečného, pravého Já, proč předstíráš, že spíš, jako by si nevěděla, co se děje? Od té doby, co náležím jen Tobě, Ti nesluší Tvůj nezájem k součásti sebe sama.

11. Ó Arunáčalo, když zloději (touhy po objektech světa, poznávaných skrze pět smyslů) vstoupili do mého srdce, ty stále přebýváš v mém srdci.

12. Ó Arunáčalo, jež jsi Jediná (když pouze Ty sama skutečně existuješ), neznáš žádné „ty“, tak kdo může vstoupit (do Tvého Srdce)? Zloději, kteří uchvátili mé srdce, byli jen Tvojí hrou.

13. Ó Arunáčalo, způsobem, který nemá sobě rovna a který je nepřekonatelný, zniš zvukem „ÓM“. Kdo Tě může poznat (takovou, jaká jsi)?

14. Ó Arunáčalo, jsi jako matka (která je přirozeně laskavá ke svému dítěti) a je tvojí povinností udělit mi Tvoji milost a přijmou mě jako vlastního.

15. Ó Arunáčalo, kdo tě dokáže spatřit? Kdo dokáže být okem oka? A kdo vidí i bez očí? Proto na mne pohlédni – nasměřuj na mě zář Tvé milosti.

Poznámka: Tamišské slovo „kan“ znamená doslova „oko“, ale používá se také obrazně ve významu „vědomí“. Arunáčala je okem oka, tzn., že je vědomím, které osvětluje mysl, která hledí skrze fyzické oči. Proto je pravou podstatou mysli pouze zření druhých a třetích osob – objektů – skrze fyzické oči a další smysly. Jak a čím by tedy oko mohlo vidět Arunáčalu, která je sama o sobě skutečností, která je první osobou?

Mysl je sama o sobě neživá. Podobá se odrazu v zrcadle. Pokud si přejeme spatřit oči z našeho odrazu v zrcadle, pak se na tento odraz musíme podívat. A jelikož mysl je jen odrazem Arunáčaly – skutečného, pravého Já – pak mysl může spatřit Arunáčalu pouze tehdy, když na ni Arunáčala milostivě pohlédne. Proto se v tomto verši oddaný stoupenec modlí k Arunáčale, aby na něj pohlédla zář své milosti.

Pokud si přejeme, aby oči z našeho odrazu v zrcadle na nás pohlédly, musíme na ně pohlédnout i my. Odraz, který se na nás dívá, není nic jiného, nežli našeho hledění na tento odraz. Nejsou to dva samostatné děje. To, že se odraz dívá na nás, je dáno naším zřením na odraz. Podobně

„my“ – neskutečný džíva – jsme jen odrazem sadguru, který je pravým Já, svrchovanou skutečností. Pokud tedy chceme spatřit naše pravé Já neboli guru, nemůžeme tak učinit, dokud se On k nám ze své Milosti nestočí. **Proto tato modlitba, aby nám guru udělil svůj milostivý pohled.**

16. Ó Arunáčalo, přitahuješ mě stejně, jako magnet přitahuje železo. Spoj se mnou a už nikdy mě neopouštěj.

17. Ó Arunáčalo, oceáne milosti ve formě hory, jež jsi tak nesmírně vlídná, uděl mi tvé odpuštění.

18. Ó Arunáčalo, drahokame světla, jenž září všude, jak dole, tak i nahoře, znič moji ubohost (moji základní a nečistou podstatu).

Další možné znění verše: Ó Arunáčalo, jsi čisté a drahocenné světlo vědomí, které v mém nitru září jako „já jsem“, které září vždy a všude, ať už je mysl v nízkém a nečistém stavu nebo se nachází ve stavu zralém a čistém. Jelikož Ty jsi nedotčená a neposkvřněná, ať už čistotou nebo nečistotou, odhal mi svoji skutečnou podstatu a tím znič moji nízkost.

19. Ó Arunáčalo, která záříš v těle guru, zotroč mě a zcela znič mé špatnosti (spolu s jejich kořenem – egem) a obdaruj mě dobrými vlastnostmi.

20. Ó Arunáčalo, jež jsi tak nesmírně milostiplná, sjednoť se se mnou (pro moji ochranu), abych nemohl být zasažen svůdným (iluzivním) a krutým ostřím pohledu, vrženému ženou.

Poznámka: Veršem je míněn i pohled lidské žárlivosti či závisti.

21. Ó Arunáčalo, i když Tě naléhavě prosím o smilování, neprojevuješ nejmenší lítost. Chceš mě tím ošálit? (Alespoň teď) mi udělil svoji Milost (a poskytni mi útočiště) slovy „neměj obavy.“

22. Ó Arunáčalo, neposkvřňuj svoji zářící slávu, která plyne z toho, že nežádána dáváš, a poskytni mi svoji Milost.

Poznámka: Arunáčala získala zářící slávu tím, že zná a reaguje na potřeby svých stoupců dokonce ještě předtím, než se oni sami k Arunáčale pomodlí. Proto pokud by oddanému stoupenci, který pokorně prosí, neposkytla Arunáčala svoji Milost, zcela jistě by se tím pošpinila její sláva.

23. Ó Arunáčalo, sladký plode v mé dlani, obdař mě svojí Milostí, abych byl slastně omámen, když popijím tvoji šťávu Skutečnosti (zažívám skutečné, pravé Já).

24. Ó Arunáčalo, jak mohu přežít, když jsem objal Tebe – toho, kdo zvěstuje svůj slib, že ničí ego svých stoupců?

25. Ó Arunáčalo, Ty nerozhněvatelná. Co špatného jsem učinil, že jsem se stal terčem tvého hněvu?

Poznámka: Tento verš chválí Arunáčalu zdánlivou výtkou, kdy se stoupenec nepřímou ptá Arunáčaly: „Čím jsem se zasloužil o to, že si z nespočetných duší světa vybrala mě, rozhodnutá mě zahrnout svojí Milostí, kterou jsem si nijak nezasloužil, a zničit tak mé ego?“

26. Ó Arunáčalo, převeliká horo Milosti, oslavovaná Gautamou, svým laskavým pohledem mě sjednoť s Tebou. (*Gautamou je zde míněn hinduistický světec, žijící kdysi na Arunáčale. Nejedná se o Gautamu Buddhu – pozn. překl.*)

27. Ó Arunáčalo, Ty jasné slunce, jehož paprsky vstřebají veškerenstvo (zdání celého světa), učiň z mé mysli rozkvetlý lotos.

Poznámka: Tak jako poupě lotosu nemůže rozkvést, dokud na něj nedopadne sluneční světlo, tak i mysl nedokáže kvést poznáním pravého Já, dokud na ni nedopadne milostivé světlo Arunáčaly. A je-li Arunáčala tak mocným sluncem, že její záře pohltí celý vesmír, nebude pro ni snadné, aby v její přítomnosti mysl dozrála a rozkvetla?

Slova „sakalamum vizhungum“ (vstřebají veškerenstvo) mohou také znamenat „vstřebají všechny mé chyby“.

Pokud během dne uspořádáme ve stanu filmové promítání, tak obrázky na plátně jsou viditelné jen díky slabému světlu projektoru a temnotě stanu. Pokud by silný vítr odvál stan pryč, prostor by byl zaplaven jasným slunečním světlem, temnota by zmizela a s ní i všechny obrázky na promítacím plátně. Podobně i všechny obraz světa, duše a Boha může být spatřen jen díky slabému světlu mysli (které je odrazem prvotního světla Arunáčaly – skutečného, pravého Já), která bliká v temnotě nevědomosti – v zapomnění na pravé Já. Když vysvitne sebepoznání (jasné světlo Arunáčaly), tak temnota nevědomosti čili mája zmizí a stejně tak se rozplyne i všechny obraz světa, duše a Boha.

28. Ó Arunáčalo, přišel jsem snad k Tobě jako *sádhu* (zbožný mnich) jen proto, že jsem jedl jídlo, a tak jsem posléze dospěl? (Nepřišel jsem snad k Tobě proto, abych uspokojil svůj duchovní hlad tím, že spojím s Tebou?)

29. Ó Arunáčalo, luno Milosti. Aby si zklidnila moji mysl (která žhne plamenem světských tužeb), otevři bránu nesmrtnosti tím, že na mne položíš své ruce a ozáříš mě paprsky (Tvé Milosti).

Poznámka: Slova amuta vaj, která doslova znamenají „ústa amrity (nektaru či nesmrtnosti)“ občas někteří překladatelé překládají jako „božské hrdlo“, což souvisí se zpodobněními, která se používají v rážda józe. Šrí Bhagaván však slova amuta vaj v tomto smyslu nepoužíval. Jsou zde použita v jednodušším významu, který označuje bránu nesmrtnosti, tj. bránu osvobození, což je stav beztělesnosti a nepomíjivosti.

30. Ó Arunáčalo, poskytni mi laskavě slávu Tvé Milosti, tím, že zničíš moji světskou pýchu, a upevni mě ve stavu nirvány (v přirozeném stavu pravého Já).

Poznámka: Slovo širai znamená jak „pýchu“, tak i „závoj“, zatímco slovo nirvanam znamená stav pravého Já a také označuje něco, co je odhalené, nezahalené. Slova širai azhittu nirvanama sejdu (znič moji pýchu a upevni mě ve stavu nirvány) současně znamenají „zničení toho, co mě zahaluje (míněno je pět tělesných obalů) a učiň mě nezahaleným (zbaveným všech přídavků či upadhis)“.

31. Ó Arunáčalo, mlčením se spoj se mnou (v mém Srdci), aby se oceán blaženosti rozlil (do mého nitra) a aby ustala má řeč i mé myšlení.

32. Ó Arunáčalo, již mě nezkoušej, netrop si ze mě legraci. Odhal mi Tvoji světelnou formu (Tvoji pravou formu čistého sebeuvědomění).

33. Ó Arunáčalo, donuť mě, až se vzdám klamného učení světa, jeho falešného chytráctví. Vyjev mi umění přebývání v sobě samém.

Poznámka: Falešné chytráctví (seppadi viddhai) zahrnuje např. předvádění siddhis apod. Tradičně se uvádí, že existuje 64 projevů těchto sil.

Slovo uru, které doslova znamená „formu“, zde představuje „pravé Já“ či svarúpa – naši vlastní pravou podstatu. Takže ačkoli v hovoru slovo uruppadu znamená stvořit nebo přetvořit, ve výše uvedeném kontextu se slovní spojení uruppad uviddhai týká umění stát se sám sebou či dovednosti při přebývání v sobě samém.

34. Ó Arunáčalo, pokud se se mnou nesjednotíš, budu muset (kvůli žáru touhy po Tobě) ponořit své tělo do vody a nechat jej rozpustit a utopit sám sebe v řece slz.

35. Ó Arunáčalo, odmítneš-li mé prosby, pouta mého (minulého, přítomného a budoucího) karmanu mě nepochybně spálí a pak už nebude žádný způsob, jak mě zachránit. Dej mi naději, ó Arunáčalo.

36. Ó Arunáčalo, aniž bys mluvila, říkáš: „Buď tichý,“ když Ty sama stále zůstáváš v tichu.
Další možné znění verše: Ó Arunáčalo, mlčením jsi mě poučila, abych „byl tichý“ – aby tu nebylo nejmenšího pohybu mysli, řeči či těla. Ty sama takto přebýváš.

37. Ó Arunáčalo, prozrad' mi, když jen spíš a takto se těšíš z blaženosti (pravého Já), jako kdejaký lenoch, tak kdo mě pak zachrání?

38. Ó Arunáčalo, kdy předvedeš svoji udatnost a zničíš mé nedostatky? (A i když tak učiníš) stále zůstáváš nepohnutá.

Další možné znění verše: Ó Arunáčalo, kdy projevíš udatnost své Milosti tím, že zničíš všechny mé nedostatky? Ještě jsi tak nevykonala. Přece však setráváš nehybná a nedáváš mi znát, že se mne to týká.

39. Ó Arunáčalo, (když mi nepomůžeš veškerou Tvoji Silou a Milostí), jak mohu já, který jsem horší než pes, Tě nalézt a dosáhnout?

40. Ó Arunáčalo, obdař mě laskavě *džňánou*, aby zničující utrpení, kterým procházím díky své touze po Tobě, došlo konce.

Další možné znění verše: Ó Arunáčalo, třebaže po Tobě silně toužím, chybí mi džňána – pravé poznání Tvé skutečné podstaty, a tak podstupuji mnohá soužení. Aby ze mne bylo toto zničující trápení sejmuto, uděl mi laskavě poznání Tvé pravé podstaty (nedvojnosti), kde zakoušení oddělenosti mizí.

41. Ó Arunáčalo, jsi jako včela (vznášející se před nerozevřeným poupětem). Proč bys' měla poletovat přede mnou se slovy: „Ještě jsi nerozkvetl (tj. dosud si nedosáhl duchovní zralosti)?“

Poznámka: Včela, vznášející se před nerozevřeným poupětem, musí trpělivě čekat, dokud poupě nerozkvete v záři slunce. Ale proč by Arunáčala, zde v příměru včela, měla čekat před nezralým srdcem oddaného stoupence, dokud nerozkvete – nedosáhne duchovní zralosti? Jelikož je Arunáčala

„slunce sluncí“, jak je řečeno ve verši 1, v díle Arunáčala Patikam, je to ona samotná, kdo musí způsobit, že srdce stoupence rozkvetě.

42. Ó Arunáčalo, svojí nevysvětlitelnou Milostí si se zmocnila špinavého mizery (mě samotného), který neznal jediný duchovní zákon (princip či podstatu *tattev* – jevového světa). Ó, jakým milostivým zákonem jsi Ty sama!

43. Ó Arunáčalo, pravé Já (vědomí „já jsem“) je skutečností samo o sobě. Vyjev mi to Ty samotná.

44. Ó má Arunáčalo, říkáš mi: „Stoč se dovnitř a denně pozoruj „já“ svým vnitřním okem. Pak bude Já poznáno.“

Další možné znění verše: Ó Arunáčalo, mé skutečné, pravé Já, učíš mě: „Odvrať se od vnějších objektů a s intenzivní beztužebností (*vajrágjou*) a pozorností zaměřenou dovnitř neustále zkoumej pocit „já“. Jedině pak si uvědomíš pravdu, že pravé Já je samotnou Skutečností.

45. Ó Arunáčalo, hledám Tě s myslí zbavenou kuráže. Vracím se tedy k Tobě alespoň ve svých modlitbách. Obdař mě Tvoji přízní.

Další možné znění verše: Ó Arunáčalo, hledal jsem Tě v nitru jako skutečné, pravé Já, ale protože mé mysli chyběla nezbytná síla beztužebnosti (*vajrágji*) nedokázal jsem Tě dosáhnout. Proto nyní přicházím k Tobě a modlím se: „Poskytni mi Tvoji Milost tím, že mě obdaříš silou, která je nutná ke stočení se pryč od vnějších předmětů a k uvědomění si Tebe samotné jako mého skutečného, pravého Já.“

46. Ó Arunáčalo, k čemu je zrození, kterému chybí *vičára džňána* (poznání, zrozené ze sebezkoumání)? Učiň (proto) můj zrod hodnotný (tím, že mi milostivě dovolíš toto poznání získat).

47. Ó má Arunáčalo, věnuj mi svoji přízeň, která mi dovolí vplynout v pravé Já, ve Tvoji Skutečnost, kam mohou vstoupit jen ti, jejichž slova i myšlení je čisté.

48. Ó Arunáčalo, když jsem v Tobě, jako v Bohu, hledal útočiště (s důvěrou, že mě ochráníš), Ty jsi mě zcela zničila.

49. Ó Arunáčalo, nejvyšší poklade boží Milosti, nalezené bez hledání, laskavě mě zbav mých falešných představ.

50. Ó Arunáčalo, když jsem odvážně usiloval a dosáhl pravého Já – Tvoji Skutečnost – byl jsem zproštěn žádostivosti. Taková je Tvá Milost!

51. Ó Arunáčalo, když se mne nedotkneš a neobejmeš mě pažemi Tvé Milosti, pak budu ztracen (promarním cíl lidského zrození). Proto mi požehnej Tvoji Milostí.

52. Ó Arunáčalo, Ty prostá nedostatků. Jen Ty mi smíš udělit svoji přízeň tím, že se sjednotíme v jedno a navždy zůstaneme sloučení v blaženosti.

53. Ó Arunáčalo, nevysmívej se mi, ale usměj se na mě svojí Milostí. Měla by sis' všímat toho, kdo k Tobě přistoupil (hledaje útočiště).

Další možné znění verše: Ó Arunáčalo, když jsem přišel nalézt v Tobě útočiště, neměla by ses' mi smát a tropit si žerty z mé nevyzrálosti. Namísto uštěpačného smíchu na mě pohlédni v soucitném úsměvu Tvojí Milostí.

54. Ó Arunáčalo, přistoupil jsem k Tobě bez bázně a podle vlastního uvážení. (Proto) Ty, jež stojíš nehybná jako sloup, sjednot' se se mnou v jedno Já.

Další možné znění verše: Ó Arunáčalo, přišel jsem k Tobě bez studu a ze své vůle, abych dosáhl spojení s Tebou. Spoj se tedy se mnou v jediný. Tvá záře – nehybné a od myšlenek osvobozené vědomí Já – ať je mou oporou.

55. Ó Arunáčalo, osvěž mě deštěm Tvé Milostí dříve, než mě oheň (mé prudké touhy) po Tobě spálí na popel. (Jen tak budu mít možnost Tě dosáhnout.)

Poznámka: Slova *nin eri* mohou také znamenat „oheň Tvé máji“, který hoří ve formě trojích tužeb a spaluje všechny světy.

56. Ó Arunáčalo, sjednocením se se mnou znič (klamný rozdíl) „ty“ a „já“. Uděl mi laskavě stav věčného přebývání v blaženosti.

57. Ó Arunáčalo, kdy se ve mně přestane dmout vlnobití mysli, abych se sjednotil s Tebou – s formou nesmírně jemného prostoru (neboli vědomí sebe sama)?

58. Ó Arunáčalo, milostivě rozptyl falešné poznání, které mám o sobě samém. Jsem nevědomý a chybí mi znalosti Písem.

Poznámka: Slova „falešné poznání“ (mal arivu) znamenají vědění mysli či ega, tedy klamně pocitování „já jsem toto tělo“.

59. Ó Arunáčalo, má vášnivá oddanost k Tobě mě rozpustila, a když jsem splynul s Tebou – mým útočištěm – zůstala jsi nezahalená (jako pouhé bytí-vědomí-blaženost, nezastřené závojem jmen a forem).

60. Ó Arunáčalo, poté, co si ve mně, který postrádal lásku, vzbudila touhu po Tobě, měla bys mi udělit své milosrdenství a již mě dále nepodvádět (nenaplněním této touhy).

61. Ó Arunáčalo, přežralé a nahnilé ovoce je už k ničemu. Přijmi jej a pojez, dokud je ještě zralé. Tak tomu má být.

Další možné znění verše: Ó Arunáčalo, když dovolíš, abych chřadnul a zmalomyslněl kvůli nenaplnění touhy po Tobě, pak jsem k ničemu, stejně jako přežralé a nahnilé ovoce. Než se tak stane, laskavě se mě zmocni a nakrm se mnou, ničíc mé ego. To je pro oba to nejlepší.

62. Ó Arunáčalo, kdybych se Tě já sám nedokázal zmocnit, pak se mě zmocni Ty sama. Jen tak nezhygnu utrpením (z mého vášnivého toužení po Tobě).

63. Ó Arunáčalo, přijmi mě milostivě za vlastního. Ať pod tvým pohledem, myšlením a dotekem duchovně dospěji.

64. Ó Arunáčalo, než se mě zmocní jed iluze, než dospěje k mé hlavě a zabije mě, poskytni mi Tvoji Milost. Ona jediná mě smí zabít.

65. Ó Arunáčalo, laskavě na mě shlédni, aby klam mé iluze došel konce. Pokud Ty tak neučiníš, pak kdo? (Tzn., kdo by se u Tebe mohl za mě přimluvit?)

66. Ó Arunáčalo, odstranila jsi mé šílenství (po světě). Stvořila jsi ze mě blázna, který je posedlý jen Tebou. Podej mi milostivě lék (sebezpoznání), který mě zbaví ještě i tohoto šílenství (vášnivého dychtění po Tobě).

Poznámka: Pán Šiva se zjevil jako posedlý šílenec, když chtěl přijmout Šrí Sundaramurthu za svého vlastního. A stejně jako je Šiva ve své milostivé lásce posedlý tím, že chce přijmout oddaného stoupence za sebe, tak také způsobuje, že oddaný stoupenec je posedlý jako Šiva, tzn., že šílí láskou po Něm. Tím u svých stoupenců odstraňuje pobláznění světem. Lékem, který jediný vyléčí toto pobláznění, je džňána (nedvojnost).

67. Ó Arunáčalo, spoj se se mnou, kdo v hrůze (z iluzorního světa) přišel za Tebou – prostou strachu. Tak proč by ses měla bát (sjednocení se mnou)?

68. Ó Arunáčalo, když se mě zmocní Tvá Milost, řekni, kde jsou špatné či dobré vlastnosti mysli?

Poznámka: V noci lidé říkají, že měsíční světlo je užitečné a světlo hvězd, že je k ničemu. Ale když vyjde slunce, pak jaký význam má jedno či druhé světlo? Stejně tak, když se Milost Arunáčaly zmocní oddaného stoupence, má nějaký význam čistota nebo nečistota jeho mysli? To znamená, že nedostatky stoupence nebo jeho nečistá mysl nebudou žádnou překážkou a jeho dobrá či čistá mysl nepředstavuje žádnou výhodu. Obojí se rozpustí v jasném světle poznání sebe sama, které je plností Milosti.

69. Ó Arunáčalo, milostivě mi požehnej naprostým sjednocením s Tebou, aby má mysl, která je uzlíčkem do světa obrácených tendencí, získala dokonalost.

Poznámka: Dokonalost či sklon k dokonalosti představuje tendenci „být“, (sat vásanu), tedy sklon přebývat jako pravé Já, bez vyvstávání nějaké individuality či ega.

70. Ó Arunáčalo, jen co jsem pomyslel na Tvé jméno, Ty jsi mě chytila a vtáhla do sebe. Kdo by mohl porozumět Tvoji velikosti?

71. Ó Arunáčalo, posedla jsi mě jako nezapuditelný démon, aby si vyhnala zlého ducha mé ďábelské povahy (ega). Sama si mě učinila posedlého (ovládaného démonem tvé Milosti). Jaký to div!

72. Ó Arunáčalo, ochraň mě, buď mi oporou, abych přilnul k Tobě a abych nemohl zvadnout jako slabá liána, která se nemá čeho držet.

73. Ó Arunáčalo, očarovala si mě kouzelným pudrem (Tvé Milosti) a oloupila mě o můj *bodha* tím, že jsi mi odhalila Tvé *bodha*.

Poznámka: Slova „mé bodha“ označují džíva bodha čili neskutečný pocit individuality, zatímco „tvé bodha“ znamená átma bodha neboli pravé poznání, pravé Já.

74. Ó Arunáčalo, předved' mi válečnou hru milosrdenství ve společném prostoru, kde není odcházení a přicházení.

Poznámka: Společný prostor, kde není odcházení a přicházení představuje neomezený a vše pronikající prostor pravého Já neboli átma akáša, který je prostý všech změn, jako je přicházení (stvoření či zrození) a odcházení (ničení nebo smrt).

Dokonce i uprostřed zdánlivých změn, jako je stvoření, trvání a zánik tohoto vesmíru, Arunáčala existuje a září jako společný prostor pravého Já, který je těmito zdánlivými změnami zcela neovlivněn. Jinak řečeno, Arunáčala je přirozený stav pravého Já – Self, které je vskutku prosté změn neboli je adžata. Tato dovedná hra Arunáčaly, tedy přebývání a záření bez jakékoli změny uprostřed takového množství zdánlivých změn, je hra milosrdenství. Když je tato hra spatřována nebo je zakoušena, pak všechny zdánlivé změny ustanou a hra samotná vítězně zazáří jako jediná skutečnost. Protože tato hra milosrdenství poráží a ničí všechny zdánlivě proměny, zdánlivé přicházení a odcházení, tak ji Šrí Bhagaván popisuje jako válečnou hru milosrdenství (arulporattam). Proto slova modlitby: „Předved' mi válečnou hru milosrdenství,“ znamenají žádost o poskytnutí zkušenosti stálého, neměnného stavu pravého Já. Stejná zkušenost je vyjádřena i v dalším verši, kde Šrí Bhagaván používá slova „Tvá sláva“ k tomu, aby opět popsal stálý, neměnný stav pravého Já.

75. Ó Arunáčalo, uděl mi Tvoji Milost, abych mohl vidět Tvoji slávu a být s ní navždy sjednocen a abych byl zbaven připoutanosti k fyzickému tělu (k pocitu „já“ a „mé“).

76. Ó Arunáčalo, záříš jako hora plná léčivé Milosti. Proč bys' měla váhat s podáním léku proti zmatení (léku, který odstraňuje zmatek ztotožnění těla s „já“)?

Poznámka: V tomto verši Šrí Bhagaván chválí Arunáčalu jako malai marundu (léčivou horu), což je jedno ze jmen Arunáčaly, které je zmíněno ve verši 160 v Šrí Arunáčala Púránam, kde se říká: „Arunáčala je ten nejlepší lék k ukončení smrti a zrození a proto má jméno malai marundu.“

77. Ó Arunáčalo, která záříš prostá vši připoutanosti (*abhimana*), znič připoutanost těch, kdož obtěžkáni připoutaností přicházejí k Tobě (znič milostivě mé ztotožnění s tělem jako s „já“ / *dehabhimana*/).

78. Ó Arunáčalo, jsem člověk mdlého rozumu, který se k Tobě modlí, jen když je přemožen utrpením. Proto mi požehnej milostí a neklam mě.

79. Ó Arunáčalo, milostivě o mě pečuj (a buď kormidelnicí mého života), abych se nezmítal jako loď bez kormidelníka v ohromné bouři.

Poznámka: Velkou bouří je v tomto verši míněna bouře myšlenek a světských tužeb, které zmítají myslí. Bez ochrany Milosti a bez vedení gurma bude mysl touto nesmírnou bouří přemožena a stržena a nikdy nebude schopná dosáhnout bezpečného přístavu osvobození.

80. Ó Arunáčalo, jsi podobná matce – není snad tvojí povinností dovést mě do domů (do stavu pravého Já) a rozvázat uzel (ztotožnění „já jsem tělo“), jehož začátek a konec mizí v neznámu?

Poznámka: Uzlem je v tomto verši míněn čit-džada-granti, tj., uzel mezi vědomím pravého Já a necitným tělem. Přesnou podstatu tohoto uzlu rozebírá Šrí Bhagaván ve verši č. 24 v Ulladu Narpadu.

81. Ó Arunáčalo, nebuď jako zrcadlo, nastavené beznosému. Milostivě mě pozvedni a obejmi.

Poznámka: Zrcadlo může beznosému ukázat jen jeho ošklivost, nemůže jeho zevnějšek napravit a učinit jej krásným. Proto by Arunáčala neměla být jako zrcadlo, které jen odhaluje nedostatky stoupence. Měla by stoupence pozvednout tím, že odstraní jeho nedostatky a měla by jej učinit tím, čím je Ona sama.

82. Ó Arunáčalo, poskytni mi Milost, abychom se mohli spojit – jako Skutečnost – na jemném květinovém loži (čisté) mysli v domě těla.

83. Ó Arunáčalo, spojením s něžnými a pokornými stoupeni jsi dosáhla vznešenosti. Jaký to div!

Poznámka: Arunáčala se nesjednotí s těmi, kdož jsou pyšní na svoji světskou slávu. Její velikost je v tom, že se spojuje jen s těmi, kteří jsou v skrytu svého srdce čistí a pokorní, a to díky úplnému ustoupení jejich ega.

84. Ó Arunáčalo, Tvé kouzelné lepidlo Milosti odstranilo můj silný sebeklam, a tak mě přidrželo v moci Tvé Skutečnosti.

Poznámka: Věta „přidržela si mě v moci Tvoji Skutečnosti“ (unadu unmai vasamakkinai) znamená, že jsi mě tak pevně zakotvila v pravém Já, v Tvoji Skutečnosti, že se již nikdy nemohu obrátit k nějaké druhé či třetí osobě či objektu.

85. Ó Arunáčalo, oholením (všech mých hluboce zakořeněných tendencí – *vásan*) jsi dotančila svůj tanec (jako „já jsem já“) v širém prostoru (pravého Já). Hle, jaký to zázrak!

86. Ó má Arunáčalo, vyplň mou touhu tím, že rozptýlíš moji touhu (po těle a světu), a tak budu žádostiv jen Tebe.

Další možné znění verše: Ó Arunáčalo, mé skutečné, pravé Já, naplň mé dvě tužby – odstraň klam připoutanosti k tělu a světu a uděl mi věčnou, nehynoucí láku k Tobě.

87. Ó Arunáčalo, nebudeš-li mi odpovídat a zůstaneš-li tichá jako kámen (navzdory mému nesmírnému naléhání), bude to ticho, kterým by ses mohla pyšnit?

88. Ó Arunáčalo, kdo (jiný než Ty) zničil můj život a do úst mi nacpal bláto?

*Poznámka: „Vkládání bláta do něčích úst“ je tamijské přísloví, které znamená, že člověk přišel o své živobytí. Jelikož jsou ústa smyslem, skrze něž se mysl či ego vyživuje, tak „vkládání bláta do úst“ zde znamená, že se mysl brání, aby se živila smyslovými objekty – druhými či třetími osobami. **Když Milost Arunáčaly brání mysl v tom, aby se krmila smyslovými objekty, pak mysl přichází o své „živobytí“ a zmirá.***

89. Ó Arunáčalo, kdo jiný než Ty, všem neznámá, si očarovala a uchvátila moji mysl?

90. Ó Arunáčalo, oslovuji Tě „Ramanou“, neurážím Tě. Zmocni se mě a učiň mě šťastným.

Poznámka: Slovo „Ramana“ znamená Pán, manžel/ka, drahý či milovaný nebo „ten, kdo poskytuje štěstí“. Výraz „oslovuji Tě Ramanou“ (Ramanan endru uraitten) lze chápat ve smyslu: „Byla jsi to jen Ty, můj Pán, Ramana, kdo zničil mé živoření a uchvátil moji mysl.“

91. Ó Arunáčalo, přijď a nech nás těšit se (nejvyšší blažeností) v domě prázdná (v čistém prostoru pravého Já), kde není dne a noci (tzn., kde není omezení časem a prostorem).

Další možné znění verše: Ó Arunáčalo, přijď a dovol nám těšit se svrchovaným štěstím v čistém a prázdném prostoru pravé Já, kde není omezení časem a prostorem.

92. Ó Arunáčalo, učiň ze mne (Tvůj) cíl a vypusť šíp (Tvé) Milosti. Pozři mě (mé ego) spolu s mým dechem (pránou).

Poznámka: Když ego zanikne ve stavu pohlcení v pravém Já (v samádhi), pak se utiší i dech neboli prána.

93. Ó Arunáčalo, jsi (nejvyšším) dosažením. (A když je tomu tak), pak k čemu jsem Ti já, který nenese žádný užitek teď ani v později.

94. Ó Arunáčalo, nezatvář se (mě), abych přišel (k Tobě)? (Proto jsem dorazil), stojím tu. Dej mi vše, co mi náleží (vše, co potřebuji). (Kvůli mně) takto trpíš. (To je) tvůj osud.

Poznámka: Pokud už Arunáčala zavolá svého oddaného stoupence k sobě, pak je její povinností a osudem, aby pro stoupence trpěla tím, že mu poskytne vše, co stoupenec potřebuje, ať už je to duchovní nebo materiální.

95. Ó Arunáčalo, v okamžiku, kdy jsi mě (vyvolila) oslovením „přijď“, vstoupila jsi do (mého) srdce a požehnala mi Tvým bytím, (Tvým stavem pravého Já). Tehdy jsem ztratil svůj život (svoji individualitu). Takto jsi mi věnovala svoji přízeň.

Poznámka: Tento verš je možné také chápat jako vyjádření dosažení: Ó Arunáčalo, se slovy „přijď“ jsi vstoupila do (mého) srdce, požehnala mi (svým) životem a já svůj život pozbyl. Taková je Tvá Milost!

96. Ó Arunáčalo, pokud mě opustíš, bude to (pro mě nesmírné) utrpení. (Proto) mi požehnej (Tvoji) Milostí, abych se rozešel se svým životem (tělem), aniž bych opustil Tebe.

97. Ó Arunáčalo, skrytě (všem neznámá) vstupuješ do příbytku (mého) Srdce a vlečeš mě ven z mého příbytku. Tím jsi odhalila svůj (pravý) domov (stav osvobození). To je Tvá Milost.

Poznámka: Tamské slovo vedu, které bylo v tomto verši použito třikrát, může znamenat dům, domov, příbytek či osvobození.

98. Ó Arunáčalo, upřímně jsem odhalil (skryté) působení Tvé Milosti. Nezazlívej mi, že jsem tak učinil, svlaž mě deštěm Tvé Milosti a zachraň mě.

99. Ó Arunáčalo, laskavě mě obdař (zažitím) skutečnosti Véd, která ve Védántě září jako jediné bez druhého.

Poznámka: Bhagaván v tomto verši prozrazuje, že veda porul (skutečností, významem či podstatou Véd) je pouze to, co ve Védántě (v závěru či na konci Véd) září jako jediné bez druhého. Jinak řečeno, podstatou Véd je výhradně nedvojná, svrchovaná skutečnost, která je ve Védántě zjevená jako skutečné, pravé Já, které září jako jediné bez druhého, jako jediná a skutečná pravda.

100. Ó Arunáčalo, přijmi všechna má hrubá slova jako chválu a učiň mě obsahem v království Tvé Milosti. Buď milostivá a nikdy mě neopouštěj.

101. Ó Arunáčalo, buď milosrdná a jako se rozpouští led ve vodě, ať se i já rozplynu láskou v Tobě – v lásce samotné.

Poznámka: Pevné skupenství ledu je jen zdánlivá vlastnost či upadhi. Ve skutečnosti není ničím jiným nežli vodou. Podobně i mysl či individualita oddaného stoupence je jen neskutečným přídavkem. Ve skutečnosti není ničím jiným než Arunáčalou – pravým Já – která je neomezenou formou lásky. Když se led rozpustí ve vodě, ztrácí veškerou svoji individualitu neboli oddělenost a spojí se v jedno s vodou. Stejně tak, když se mysl rozplyne v pravém Já, ztrácí svoji individualitu a s pravým Já se spojí v jedno. Tak v tomto verši stoupenec přímo prosí o stav nedvojného sjednocení s pravým Já, se Skutečností.

102. Ó Arunáčalo, jen co jsem pomyslel na Arunai (na posvátné místo Arunáčaly), byl jsem lapen v pasti (Tvé) Milosti. Může síť Tvé Milosti (vůbec kdy) selhat?

103. Ó Arunáčalo, jsi jako pavouk, (který přede pavučinu, chytá do ní kořist a krmí se jí). Jakmile si se rozhodla, že bych měl být polapen (v pavučině Tvoji Milosti), ovinula si mě, uvěznila mě a sytíš se mnou.

104. Ó Arunáčalo, věnuj mi (Tvoji) přízeň, abych se směl stát hlavním ze stoupenců, kteří s láskou naslouchají Tvému jménu.

105. Ó Arunáčalo, žij věčně jako ochrana bezmocných stoupenců, jako jsem já. Takovým způsobem dospějí k Tvé blaženosti.

106. Ó Arunáčalo, nechť (Tvé) uši, které (s radostí) naslouchali sladkým slovům (Tvých pravých) stoupenců, jejichž těla roztála (žárem intenzivní touhy po Tobě), s milostí přijmou i má ubohá (bezpečná) slova.

107. Ó Arunáčalo, horo trpělivosti, buď shovívavá k mým ubohým slovům, považuj je za dobrotivou chválu a napříště mi laskavě poskytni vše, co i přeješ.

Další možné znění verše: Ó Arunáčalo, pravé ztělesnění trpělivosti a shovívavosti ve formě hory, měj strpení s mými ubohými modlitbami. Hleď na ně jako na úctyhodné velebení a pak mi věnuj Tvoji Milost jakýmkoli způsobem, jak si jen Ty přeješ.

108. Ó Arunáčalo-Ramano (můj Pane), daruj mi věnec (Tvé Milosti) a laskavě nos tento můj Svatební Věnec z Veršů, ó Arunáčalo.

Sláva Arunáčale! Sláva (jejím) stoupenců. Sláva (tomuto) Svatebnímu Věnci z Veršů (*akšara mana malai*).

Nechť nám tento Svatební Věnc (*mana malai*), pulzující svrchovaným zakoušením radosti (která proudí z Arunáčaly) a složený Šrí Ramanou, který je naplněným oceánem Milosti (*arul siddhi*) a který se s radostí ponořil v moře lásky (*bhakti*), poskytne blaženost absolutního poznání (*Šiva džhána sukha*).

Poznámka: Šrí Muruganar v poznámce k tomuto verši říká, že slovo bhakti zde znamená nejvyšší lásku (para bhakti), která je formou pravého poznání (džhány).

Pět hymnů na Arunáču – hymnus druhý

Náhrdelník z devíti drahokamů ke chvále Šrí Arunáču

1. Třebaže je Pán Šiva vskutku *Áčalan* (nepohnutelná jednota), tančí v sále Čidambaram před Matkou (Šakti Dévi), která je *Áčalai* (jeho chotí), aby tak dovedl její tanec ke konci. Vězte, že když se Šakti ztiší v jeho nepohnutelnosti (zde v Tiruvannamalai), Šiva vznešeně září jako Arunáču.

Poznámka: Slovo Áčalan označuje nepohnutelnou jednotu a je jménem Pána Šivy, když takto ukazuje na skutečnost, že Šiva je neměnná svrchovaná Skutečnost. Slovo Áčalai znamená manželku Áčalan a je jménem Šakti – Božské Matky.

Pán Šiva musel před Šakti zatančit proto, aby ukončil její horečnatý tanec. (Podle legend se Šakti provinila tím, že zakryla oči Šivy, takže došlo k rozpuštění vesmíru. Byla potrestána oddělením od Šivy a musela procházet pokáním a provádět sádhanu, aby se s ním mohla opět sjednotit. Šiva se nakonec před Šakti zjevil a vstřel ji v sobě – pozn. překl.) Ale Pán Šiva přebývá ve formě Arunáču vždy nehybný, takže Šakti byla k němu neodolatelně tažena pouhou silou jeho ticha a s nesmírnou láskou se v Šivovi ztratila a spojila se tak s ním v jedno. Proto Arunáču, ze všech existujících forem Pána Šivy, září nejvznešeněji.

Slova „ongum Arunachalam“ znamenají „vystoupat vysoko“ nebo „vzdvihnout se nad ostatní“. Ongum Arunachalam endru ari (vězte, že Šiva září vznešeně jako Arunáču) může také znamenat: vězte, že Arunáču je nadřazená Čidambaramu (jednomu ze sídel Šivy).

2. Už pouhé myšlení na Arunáču vede k osvobození (*mukti*). Arunáču se třpytí jako ryzí zlato, což je odhaleno ve významu tří slabik: „A-RU-NA“ – ty neznamení jen bytí-vědomí-blaženost (*satja-čít-sukha*), ale také velký výrok či odhalení Véd: „Ty jsi To“ (*tat-tvam-asi*), které ukazuje na jednotu Nejvyššího a duše (*paradžíva aikja*) a také že významem slova Áču je *ghana* (stálost, plnost, hojnost či zkratka nezměrná velikost).

Poznámka: Když guru formálně zasvěcuje svého žáka do mantry, vysvětluje mu smysl a význam každé slabiky a poví mu o ovoci, kterého má být dosaženo meditací o této mantře. Podobně i Šrí Bhagaván v tomto verši vysvětlil význam každé slabiky ve jménu „Arunáču“ a vyjevil, že již pouhé myšlení o tomto jménu vede k osvobození. Takto je jméno Arunáču mantrou, kterou Šrí Bhagaván otevřeně daroval světu. Takže pokud některý z jeho žáků touží po mantře, může se spolehnout na to, že jméno Arunáču představuje mantru, kterou mu daroval Šrí Bhagaván.

3. Ti (zralé duše), jejichž mysl stále hledá jas (pravého poznání čili *džňány*), kteří opouštějí zalíbení duševního klamu existence připoutané k bohatství, zemi, příbuzným, kastě atd., a kteří touží po boží milosti prýstící z rudého lotusu – z nohou nejvyššího Pána, který je ztělesněním Milosti a který zde přebývá jako Arunáču, tak ti se ponoří do oceánu blaženosti, když navždy dosáhnou jeho přízně, která je jako paprsek vycházejícího slunce, a jejich nevědomost bude zničená už na tomto světě (tzn., již za tohoto života).

4. Ó Annamalai (Arunáču)! Nenechej mě se v jednom kuse trápit, jako bych na Tebe vůbec nemyslel. Vyveď mě pryč z mého zoufalství. Není Tě hodno, abys' připustila, že se rozpadnu v prach tím, že budu pomýšlet na nečisté tělo, které náleží zemi, jako na „já“. Ó milovaná, drahá mému

pohledu! Neklam mě; pohlédni na mě Tvým zrakem, který je plný klidného (osvěžujícího) soucitu. Ó Pane, Tvoji formou je světlo (vědomí), které překračuje formu ženy, muže i toho, co není ani ženou či mužem! (Laskavě) přebývej (a vyzařuj) v mém Srdci (jako vše překračující vědomí „Já jsem Já“).

5. Ó Pane, který jsou formou vědomí (*čít svarúpa*) a který nádherně záříš jako mocný Sonagiri (Arunáčala)! Odpusť veškeré a nesmírné zlo, spáchané tímto bezvýznamným člověkem (mnou samotným), a tím, že na mě pohlédneš Tvým zrakem, z něž jako z mraku prší Tvoje Milost, mě ochraň, abych již znovu neupadnul do nicoty (do světské iluze či nevědomosti). Pokud tak neučiníš, nebudu schopen uniknout z krutého oceánu zrození (a smrti). Řekni mi, existuje něco, co by bylo rovno nepřekonatelnému dobro, které poskytuje matka svému dítěti?

6. Ó Arunáčalašvaro! Tví stoupenci Tě stále velebí jako *Kamari* (ničitele *kamy* – žádostivosti). Ano, ano, tak tomu vsutku je. Přesto mám pochyby – je Tě toto jméno vhodné? Pokud Ti náleží, jak může *Anangan* (bytost bez těla – *Kama sám*), třebaže je bezpochyby odvážný a statečný, vstupovat do mysli, která hledá útočiště u tvrze Tvých nohou, u toho, kdo je *Kamari*?

7. Ó Annamalai (Arunáčalo)! V okamžiku, kdy ses' mě ujmula, jako vlastního, zmocnila si se mé duše a těla. Mohl bych snad trpět nějakou nedokonalostí (slabostí, žádostí či rozhořčením)? (Mé nedostatky a ctnosti nemohou existovat odděleně od Tebe). Nebudu myslet na své chyby, ale jen na Tebe. Ó můj živote (mé pravé Já), cokoli se stane, je konáno Tebou. Ó milovaná, jediné, co mi věnuj, je rostoucí láska k Tobě – k Tvým svatým nohám.

8. Narodil jsem se ctnostnému *tapasvimu* (usilujícímu o duchovní spásu) Sundaramovi a jeho věrné manželce Azhahammai v Tiručuzi, které je mezi božími městy (*Šiva kšetras*) světa nazýváno *pongidum huvi* (místo vzednutí, tj. místo, kde se v nádrži vzdouvá svatá voda). Pán Červené Hory (Arunáčala), který přebývá na světě, aby vědomí žhnulo a skutečnost mohla rozkvést (jinými slovy, aby na zemi zářila a kvetla *átma vidja* – znalost poznání sebe sama), mi se srdcem přetékajícím radostí daroval svůj vlastní stav (prebývaní v sobě samém), aby ukončil ubohou bídu mého života ve světě (tj. bídnou nouzi existence, lapené ve špatnostech malicherných smyslů.).

9. Zrodila jsi mě a pečovala o mě na světě ve formě mé matky a otce. A než jsem mohl padnout a utonout v hlubokém oceánu iluze světa (*mahá mája*), vstoupila jsi do mé mysli, přitáhla mě a usadila u Tvých nohou (neboli ve Tvém stavu). Ó Arunáčalo, jsi podstatou vědomí (*činnmája*)! Jaký to zázrak Tvoji Milosti!

Poznámka: Být matkou či otcem a zrodit a vychovávat dítě, je zde Šrí Bhagavánem vyjádřeno jako „am mahi majai“ (iluze světa neboli mája). Šrí Bhagaván v tomto verši říká, že jej zrodila samotná Arunáčala ve formě jeho matky a otce, ale také, že to byla Arunáčala, která jej zachránila před upadnutím do nezměrné máji, dávající dítěti zrod.

Pět hymnů na Arunáčalu – hymnus třetí

Jedenáct veršů ke Šrí Arunáčale

Šrí Arunáčala Padigam

(Následující dva verše, označené jako A. a B., se nevyskytují v žádném jiném anglickém překladu díla „Pět hymnů na Arunáčalu“. Jejich autorem je pravděpodobně Šrí Murugunar. – pozn. překl.)

A) Veliký Arunagirisan (Pán Arunáčala) je konatelem (*karta*) a jeho Milost přijala Šrí Bhagavána jako svého vlastní tím, že se s ním v jeho duši spojil, když skrytou příčinou sjednocení, jež pobízela mysl Šrí Bhagavána, byla neustálá Milost Arunáčaly, vyjádřená slovy: „*Karunaiyal ennai, Karunaiyal ennai, Karunaiyal ennai.*“ Proto složil Šrí Bhagaván básně Patikam a Aštakam, které začínají: „Ty, jehož Milost mě přijala jako svého vlastního.“ (*Karunaiyal ennai anda ni.*)

B) Když Bhagavánův otec – mocný Arunáčala Šiva – jej přijal za vlastního, tak velký Muni – božský Ramana, pozbyl své (individuální) já (ego) tím, že se spojil s Arunáčala Šivou. Toto sjednocení bylo navozeno tím, že jeho mysl byla neustále pobízena Svrchovanou silou Milosti (*Arul-Para-Šakti*). V důsledku působení této síly skládal Šrí Bhagaván jeden verš za druhým, když slova veršů proudila s rostoucí silou a řetězila se. Tak nám přinesl svoji vlastní zkušenost, kterou on sám spatřil.

1. Pokud Ty, jehož Milost mě přijala jako svého vlastního, mi nyní milostivě neposkytneš Tvé (pravé) zření (zření pravého Já čili *átma daršana*), co se mnou – toužícím (po Tvém pravém zření) – bude, až po veškerém namáhavém utrpení v tomto bídném světě temna (nevědomosti či duševního klamu) opustím své tělo? Může lotos kvést, aniž by spatřil slunce? Ó ztělesnění lásky, nazývané Arunamamalai (nádherná hora Aruna). Zde v hojnosti pramení Milost a jako gejzír se dere ven. Jsi sluncem slunce (vědomím, které vše osvětluje). Může lotos mé mysli kvést, aniž by byl obdařen Tvým pravým zřením?

2. Ó Arunáčalo, samotná láska! Přijala si mě za vlastního. Přísluší Ti, abys' mě nyní ničila tím, že mi odepřeš lásku k Tobě? Já sám takovou lásku nemám, ale rád bych na Tebe myslel v Srdci a láskou k Tobě měknu a tál jako vosk v ohni. Ó blaženosti, plynoucí z lásky! Ó ambrózie, prýstící v srdci (Tvých) stoupců! Co ještě mohu říci? Tvá vůle je mojí, už jen to je pro mě štěstím, ó Pane mého života!

3. Přitáhni mě lanem Tvé Milosti. Neměl jsem (nejmenší) úmysl myslet na Tebe, na Pána – Arunáčalu. Pozdržela si své rozhodnutí mě zabít a neponchat mi ani špetku života. Co špatného Ti tento ubožák provedl? Jaká maličkost brání tomu, abych byl zcela zničen? Proč mě takto mučíš a držíš mě na jen z půlky živého? Ó Arunáčalo, která jsi Pánem! Naplň svůj záměr (zcela mě vyhladit), ať můžeme po dlouhé věky (po celou věčnost) žít jako jedno, jež jediné existuje!

Poznámka: Slova „irai uyir indri kondrida“, která jsou zde přeložena jako „zabít mě a neponechat mi ani špetku života“, také znamenají „zabít mě, aniž by zůstala sebemenší stopa falešného rozlišování Boha a duše“.

4. Co jsi získala tím, že sis' mě vybrala ze všech lidí, kteří žijí zde na světě? Zachránila si tohoto ubožáka (mě samotného) před pádem do nicoty (světské iluze čili *máji*). Pevně mě držíš u svých nohou (neboli ve Tvém stavu). Ó Pane, oceáne Milosti! Když myslím na Tvoji svrchovanou Milost a na mou naprostou ubohost, cítím nesmírnou hanbu. Sláva Tobě, ó Arunáčalo! Skláním se před Tebou, chválím Tě a zbožňuji!

5. Ó Pane – Arunáčalo! Potají ses' mě zmocnila, (nikdo o tom neví). Stále mě držíš u Tvých nohou. Ó Pane – Arunáčalo, když se mě lidé ptají: „Co je Tvůj (skutečný) stav?“, necháváš mě stát se skloněnou hlavou jako sochu (protože podstata Boha, jdoucí za a mimo dosah mysli, řeči a těla, nemůže být vyjádřena slovy). Ó Pane! Znič mé únavné trápení, abych nebyl jako jelen chycený v síti. Ó Arunáčalo – Pane – kdo je tato nuzná osoba (já sám), že chce znát Tvoji vůli?

6. Ó Nejvyšší Skutečnosti. Stále přebývám u Tvých nohou, přesto jsem pořád podoběn žábě, která se choulí ve stonku lotosu (a tak není schopna rozeznat Tvoji skutečnou velikost). Učiň ze mne včelu, která pije vznešený med čistého Vědomí (stavu pravého poznání neboli *džňány*). V tom je má spása. Ó světlo – zářících rudých paprsků – které přebýváš ve formě hory! Ó vesmíre Milosti (prostore pravého Já – *átmakáša*), jemnější než fyzický prostor! (Pokud zůstanu žábou a neuděláš ze mě včelu, pak) když v tomto stavu zemřu u Tvých svatých nohou, vztyčíš si tím pro sebe navždy sloup hanby.

7. Když ani pět základních prvků – prostor, vzduch, oheň, voda a země – a ani všechny hmotné objekty, které v projevu vytváří nesčetné množství žijících bytostí, nejsou ničím jiným, nežli Tebou – prostorem světla (vesmírem vědomí – *čitakášou*), pak jsem snad já něčím od Tebe odlišným? Ó neposkvrněná Jednoto! Jelikož sama záříš v Srdci jako prostor (vědomí), pak kdo jsem, když se projevuji jako něco jiného (tedy jako pocit jsem takový či onaký)? **Ó Arunáčalo! Polož nesmírný lotos Tvých nohou na můj zdroj (na zdroj vyvstávání pocitu „já“ - ega) a vyjdi ven (projev sebe sama jako skutečné Já).**

8. Zničila jsi ve mně schopnost postarat se ve světě o živobytí. Tvým přičiněním jsem nyní bezcenný. Budeš-li mě stále držet v tomto stavu, pak to nepřinese štěstí nikomu (mě, Tobě ani světu). Bude jen bída. Vskutku je lepší smrt, nežli toto živoření. Ó Svrchované, oděné do tvaru hory Aruna, zde na zemi záříš jako lék proti šílenství (světských tužeb). Třebaže třeštím láskou k Tobě, postrádám ovoce *džňány*. Věnuj mi proto laskavě vzácný lék (Tvé Milosti), který mě sjednotí s Tvými chodidly, který mě učiní jedno s Tvým svrchovaným stavem pravého Já.

9. Ó Svrchované! Jsem první mezi těmi, kterým schází nejvyšší moudrost, jež umožňuje se držet Tvých nohou a být prost dalších náklonností. Přičiň se, aby mé konání ustalo. Považuj mě za Tvůj náklad. Mohu snad být břemenem pro tu, která podpírá celý vesmír? Ó Svrchované! Co jsem získal, když jsem Tě opustil a nesu na hlavě tíži světa a sklízím břímě *samsáry*? Ó Arunáčalo, jež jsi Svrchovaným! Nedrž mě již dále mimo Tvá chodidla (tvůj stav).

10. Spatřil jsem zázrak – magnetickou horu, která mocně přitahuje duše. Potlačuje škodolibé mentální vzruchy těch, kdo na ni dokonce i jen jednou pomyslí. Táhne (duše) k sobě, k Jedinému, a činí je nehybnými (*áčala*), jako je i ona sama. Sladkými (čistými a zralými) dušemi se krmí. Jaký to div! **Och lidé! Zachraňte se myšlením na vznešenou horu Arunu, na ničitele duší (ega), která září v Srdci!**

Poznámka: Šrí Bhagaván v tomto verši odhaluje, že Arunáčala vykořeňuje ego dokonce i těm, kdo na ni pomyslí jen jedenkrát. Jakmile se jen jednou na ni pomyslí, tak Arunáčala způsobuje rozpouštění škodlivých aktivit mysli (češta). Pak táhne mysl dovnitř a stáčí ji k pravému Já, k jediné Skutečnosti a zde učiní mysl nehybnou jako je i ona sama. Šrí Bhagaván, znalý zázračné síly Arunáčaly ze své vlastní zkušenosti, tedy že Arunáčala musí způsobit pokles činnosti mysli a přitáhnout její pozornost k sobě samé a tak ji zničit, toto jasně vyjádřil veršem „Och lidé! Zachraňte se myšlením na vznešenou horu Arunu, na ničitele duší (ega), která září v Srdci!“.

11. Och, kolik je těch, kteří byli jako já zničeni tím, že mysleli na tuto horu jako na Svrchované! **Och lidé, kteří v důsledku rostoucí bídy bloudíte v myšlenkách na to, jak se zbavit těla, jak se vzdát touhy po světském životě, zde na zemi je jeden vzácný lék, který zabíjí (ego) bez zabíjení (těla), a to pouhým myšlením na tento lék. Poznejte, že je jím hora Aruna!**

Pět hymnů na Arunáču – hymnus čtvrtý

Osm veršů ke chvále Šrí Arunáčaly Šrí Arunáčala Aštakam

1. Ach, jaký to div! Stojí tiše jako necitná hora (a přesto) je její konání nevyzpytatelné, je nepochopitelné pro každého. (Naslouchej mé zkušenosti) – od mého neznalého, raného dětství (tj. od mého útlého věku, kdy jsem ještě nic neznal) zářila v mé mysli Arunáčala jako cosi velkolepého. Ale i když jsem skrze kohosi došel k poznání, že Arunáčala je v Tiruvannamalai, neuvědomil jsem si význam těchto slov (tj. nevěděl jsem, že Arunáčala skutečně existuje). Ale později, když okouzila moji mysl, přitáhla mě blíž a pak jsem k ní přistoupil a uzřel, že je horou (*áčalou*).

2. Když jsem v hloubi mysli zkoumal „kdo je zřící?“ (kdo takto spatřuje?), tak zřící přestal existovat a já spatřil to, co zůstalo (tedy pravé Já). Mysl (ego neboli já-myšlenka) (v tomto okamžiku) nevystávala, aby prohlásila: „Já spatřuji (pravé Já),“ (proto) jak by mohla mysl povstat a prohlásit: „Já nespatřuji (pravé Já)?“ Může mít někdo moc toto (stav zakoušení pravého Já) sdělit slovy, když (dokonce) i Ty jsi (jako mudrc Dakšinamurti) v pradávných časech odhalovala tento stav jen mlčením (tj. pouze prostřednictvím ticha)? Sama zřící zde stojíš jako hora mezi nebem a zemí jen proto, aby si mlčením vyjevila Tvůj stav (ryzí stav zkušenosti pravého Já).

3. Když k Tobě přicházím a považuji Tě (svrchovanou skutečnost) za tvar, pak zde stojíš na zemi jako hora. Pokud člověk přemýšlí (či medituje) o Tvoji formě (o Tvoji pravé podstatě) jako o bezforemné, pak je podoběn bláhovému člověku, který putuje světem, aby poznal oblohu. Proto když (namísto podobných meditací) člověk utiší myšlení a jen zří Tvoji (skutečnou) podobu (bytí – vědomí „já jsem“), pak zdánlivá forma (čili oddělený jedinec) přestane existovat, podobně jako se v moři rozpustí cukrová panenka. Poznávám-li sám sebe, jsem snad něčím jiným, nežli Tebou? Ty, kdož existuješ jako nádherná hora Aruna, jediná existuješ (a já, jakožto oddělený jedinec, neexistuji).

Poznámka: „Pokud je někdo tvarem (tělem), pak tvarem taktéž bude i svět a Bůh...“ říká Bhagaván ve verši 4 v Ulladu Narpadu. To znamená, dokud se domníváme, že tělo a jeho jméno je „já“, pak můžeme poznávat Boha pouze jako nějaké jméno a tvar. Jelikož meditace může být vykonána pouze myslí a protože mysl je tím, co cítí: „jsem tímto tělem“, tak meditovat je možné pouze o formě. A vzhledem k tomu, že všechny myšlenky nejsou ničím jiným, než formou, tak potom i myšlenka, že Bůh je bezforemný, je sama o sobě formou. Proto je pro mysl nemožné provést meditaci bez formy (nirguna dhjána). Z tohoto důvodu říká Bhagaván ve druhém řádku tohoto verše: „Pokud člověk přemýšlí (či medituje) o Tvoji formě (o Tvoji pravé podstatě) jako o bezforemné, pak je podoběn bláhovému člověku, který putuje světem, aby poznal oblohu.“

Jak tedy může člověk poznat Boha v jeho bezforemnosti, tedy takového, jaký opravdu je? Lze to pouze tehdy, pokud zůstaneme prosti myšlení – dokonce ani první myšlenka „jsem tělo“ či „jsem takový a takový“ nesmí povstat. A jak přebývat bez prvotní myšlenky „já“? Jedinou možností je všimnout si pravého Já, protože pokud se pozornost odtáhne od druhých a třetích osob a upevní se na pocitování čirého „já“, pak nevyvstane žádná myšlenka. Jen takováto „sebeopozornost“ je to, co se zde označuje slovy „když člověk zří Tvoji (skutečnou) formu (bytí – vědomí „já jsem“), aniž by myslel“. Když

v důsledku pozornosti k „já“ zůstává člověk bez myšlení, pak přestane existovat mysl ve formě (jako pociťování „já jsem tělo“) a beztvářá skutečnost Boha či Arunáčaly bude zakoušena taková, jaká je.

4. Pochopme, nevšímat si Tebe (pravého Já), která (vždy a všude) existuje (jako bytí čili *sat*) a září (jako vědomí neboli *čit*) a hledat Boha, je jako vzít si lampu a hledat temnotu. Abys' odkryla pravdu o sobě samé, která existuje a září (jako bytí – vědomí „já jsem“), přebýváš v nejrůznějších podobách ve všech náboženstvích. Pokud Tě lidé nepoznávají, třebaže existuješ a záříš (jako „já jsem“), pak se podobají slepci, který nepoznal Slunce. Ó ty s ničím nesrovnatelný drahokame (sebezářícího uvědomění), nazývaný horou Aruna, (milostivě) přebývej a vyzářuj v mém Srdci jako jedno bez druhého!

Poznámka: Po pravdě – Bůh či Arunáčala stále existuje a září jako „já jsem“, jako skutečnost každého jedince. Takže pokud si nějaký jedinec nevšímá věčně zářícího uvědomění existence „já jsem“, které je pravou formou Boha, pak hledá Boha jako druhou nebo třetí osobu, jako něco odlišného od něj samotného a je tedy podoben tomu, kdo si bere lampu, aby našel temnotu. Máme-li lampu, pak nelze spatřit tmu. Podobně – dokud je Bůh považován za něco od nás odlišného, pak nemůže být viděný takový, jaký opravdu je, protože Bůh může být poznáván takový, jaký je, pouze tehdy, když je zakoušen ve vlastním Srdci jako „já jsem“. V posledním řádku verše se Šrí Bhagaván modlí: ... „(milostivě) přebývej a vyzářuj (tj. učíš se poznatelnou) v mém Srdci jako jedno bez druhého (jako skutečnost, které není ničím jiným nežli Já).“

5. Ty sama přebýváš jako to Jediné v každé duši a v každém z nejrozličnějších náboženství, podobna šňůrce v perlovém náhrdelníku (existuješ jako jedno Já v každé duši a jako jediný Bůh v každém náboženství). Jako se (na brusném kameni) brousí drahokam, tak stejně i mysl, pokud je broušena na kameni vzpomínání si (tj. pokud je mysl pozorná sama k sobě, k první osobě), aby se tak odstranily její vady (přídavky neboli *upadhis* – představy jsem takový či onaký), se rozzáří světlem Tvé Milosti (tzn., že mysl po odstranění přídavků bude zářit jako světlo Tvé Milosti, jako pouhé vědomí „já jsem“). A jako barva jakéhokoli objektu nemůže ovlivnit zabarvení již zabarveného drahokamu, tak také nelze jakýmkoli jiným objektem ovlivnit mysl, která byla přetvořena v pravé Já. Ozáří-li slunce fotografickou desku, můžeme z ní potom vyvolat obrázek? Stejně tak nemohou existovat obrazy v mysli, když na ni dopadne světlo Arunáčaly (slunce sebepoznání). Oslnivá horo Aruno, existuje kromě Tebe něco jiného (tj. cokoli, co by svým světlem mohlo zničit mysl či v již přetvořené mysl vytvořit nějaké dojmy?)

Poznámka: Ve verši jsou použita dvě podobenství – o drahokamu a o fotografické desce.

Právě vydolovaný drahokam bude plný kazů, které mohou být odstraněny jen vyleštěním na brusném kameni, a pouze když jsou všechny kazy odstraněny, tak drahokam zazáří v plném lesku. Dále bylo zmíněno, že třpyt či barva tohoto drahokamu nemůže být ovlivněna žádným jiným objektem. Spíše lze říci, že světlo drahokamu se bude šířit do jeho okolí a způsobí, že i jiné objekty budou jeho třpytem ozářeny. Podobně i mysl, vždy když se věnuje objektům druhých a třetích osob, bude plná kazů (přídavků jako „toto“ či „tamto“, které jsou navrstveny na čistém světle vědomí „já jsem“) a tyto kazy mohou být odstraněny jen leštěním mysli na brusném kameni vzpomínání si (tedy pouze tehdy, když se mysl stočí od druhých a třetích osob pryč a pomocí zkoumání „kdo jsem já – mysl?“ se věnuje sobě samé – první osobě). A jediné pak, až jsou všechny kazy odstraněny, mysl zazáří svým původním třpytem jako pouhé uvědomění „já jsem“. A tato od přídavků osvobozená mysl (čili mysl, která byla přetvořena v pravé Já) již nebude ovlivnitelná ničím z tohoto světa. Naopak, bude to ona, kdo vyzáří své světlo na celý svět a bude spatřovat svět pouze jako sebe.

Pokud světlo nějakého objektu dopadá na fotografickou desku, pak se obraz objektu zachytí na této desce. Ale pokud bude deska vystavena slunečnímu světlu dříve, než se fotografie vyvolá, pak bude obraz objektu zničen. Stejně tak mohou být objekty tohoto světa vtisknuty do mysli ve formě tendencí či vásán jen tehdy, dokud nebyla mysl vystavena světlu Arunáčaly – slunci sebepoznání. Protože neexistuje větší či jasnější světlo, než je světlo sebepoznání, pak, jakmile toto sebepoznání vysvitne, mysl se stává fotografickou deskou vystavenou slunci a objekty světa v ní již nemohou zanechat dojmy. Vysvitne-li sebepoznání, všechny višaja vásany (tendence či dojmy vzniklé kontaktem se smyslovými orgány) budou naráz a provždy zničeny a nebude možný už ani vznik nových vásán.

6. Jen Ty, Srdce, světlo vědomí (či sebepoznání), jediná Skutečnost, existuješ sama o sobě! Zázračná síla šakti přebývá v Tobě a není ničím jiným než Tebou. Prostřednictvím (odraženého světla) vědomí vyvstává z této šakti proud jemných, nehmotných myšlenek, a to proto, aby se roztočilo kolo osudu (prárabdha). Tyto myšlenky jsou současně spatřovány jako nehmotné obrazy světa – jsou viděné uvnitř, v zrcadle myšlenek, i vně, skrze pět smyslů, jako je např. zrak, kdy tento obraz existuje podobně, jako by byl promítán v kině přes čočky objektivu. Ó horo Milosti, ať už tyto obrazy světa vystupují či nikoli, neexistují odděleně od Tebe.

Poznámka: Arunáčala, pravé Já, je jedinou Skutečností, která existuje. Přesto v pravé Já přebývá zázračná šakti, která není ničím jiným nežli pravým Já. Ze šakti zdánlivě vyvstává proud jemných, nehmotných myšlenek, aby se roztočilo kolo prárabdha karmanu. Tyto myšlenky jsou osvětlovány světlem mysli – odraženým světlem uvědomování si sebe sama. První a základní myšlenkou z nich je já-myšlenka neboli myšlenka „já jsem takový a takový“. Jen díky této první myšlence (která je sama o sobě neskutečná) jsou viděny všechny ostatní myšlenky, které v řadě vystupují. Tyto myšlenky jsou spatřovány první myšlenkou (egem) jako jména a formy jemných dojmů uvnitř mysli a jako jména a formy hrubých projevů světa vně (zdánlivě vně) mysli. Jemné dojmy světa jsou spatřovány uvnitř, v zrcadle mysli, zatímco hrubé projevy světa jsou viděny vně, když jsou projektovány jakoby prostřednictvím promítacích čoček – prostřednictvím pěti smyslů. Ale ať už se tyto obrazy světa objevují či nikoli, neexistují mimo pravé Já. Proto by se neměl přikládat význam projevení nebo zmizení obrazů světa a pozornost má být směřována k pravému Já.

Podrobnější vysvětlení tohoto verše je v dodatku 4a v knize „Cesta Šrí Ramany – část druhá“.

7. Když zde není myšlenka „já“ (ego, mysl či pociťování „jsem toto nebo tamto“), nebude existovat ani nic dalšího. Dokud není poznáno, že myšlenka „já“ neexistuje, budou vyvstávat ostatní myšlenky a člověk má zkoumat „komu vyvstaly?“. Vyvstaly mě (a zkoumejme dál) odkud toto „já“ přichází? Tímto se mysl ponoří do nitra a člověk dosahuje království Srdce; vskutku se stává vladařem ve stínu jediného slunečnicku (tj. člověk se sám ztotožní s jedinou, nedvojnou, svrchovanou Skutečností). (A protože myšlenka „já“ již nebude existovat) sen (dvojnosti či duality), známý jako uvnitř a vně, jako dva karmany (dobrý a špatný), jako život a smrt, potěšení a bolest, temnota a světlo, ustane a projeví se neomezený světelný oceán Milosti nazývaný horou Arunou, která bez pohybu tančí v síni Srdce (ve formě záře „Já jsem Já“).

Poznámka: Výraz „vladař, pod stínem jediného slunečnicku“ (oru kudai nizhal ko v tamilštině a eka čatradhípati v sanskrtu) se používá k idiomatickému označení vládce, jehož moc je jediná a absolutní. Zde je užitý k vyjádření skutečnosti, že ten, kdo dosahuje Srdce, dosahuje poznání sebe sama a pak přebývá jako jediná, absolutní, nedvojná Skutečnost. Ve stavu zakoušení sebe sama je shledáno, že ego neboli „já-myšlenka“ neexistuje, a proto také neexistuje nic dalšího (protože vše

ostatní je jen sen, který může existovat, jen pokud tu je zdánlivá „já-myšlenka“). Tehdy se projeví, že tu je jen Arunácala, bez přívlastkové vědomí „Já jsem Já“.

8. Nic nezastaví dešťovou vodu, která se z oceánu dostala do mračen, dokud znovu nedosáhne svého příbytku – oceánu. Podobně i ztělesněná duše (duše, která povstala jako „já jsem tělo“) povstala z Tebe, ó Arunácalo, a nezastaví se, třebaže se všelijak toulá (či trpí), dokud Tě nedosáhne (nebo se s Tebou nespojí). Pták, i když poletuje nesmírnou oblohou, nenachází v ní příbytek (či místo odpočinku); může si odpočinout jedině na zemi. Proto je osudem vtělených duší ubírat se nakonec zpět cestou, po které přišly. **Ó horo Arunácalo, když se duše vrátí zpět, odkud vyšla, spojí se s Tebou, s oceánem Blaženosti.**

Poznámka: Vysvětlení tohoto verše je na začátku druhé kapitoly v knize „Cesta Šrí Ramany – druhá část“.

Pět hymnů na Arunáču – hymnus pátý

Pět klenotů ke chvále Šrí Arunáču Šrí Arunáču Pančaratnam

1. Ó, oceáne amrity (nektaru nesmrtelnosti), jež jsi plností Milosti. Och, Arunagiri, svrchované, pravé Já (*paramátma*), Ty, který pohlcuješ veškerý světský projev paprsky světla sebe poznání! (Laskavě) sviť jako slunce poznání sebe sama, ať vypučí lotos mé mysli (tj. ať je má mysl v lásce a připravená k rozkvetu) a ať plně rozkvetne.

2. Ó rudá hora (Arunáču)! Všechn projev světa, který je jen obrazem, povstává, existuje a klesá v Tobě a do Tebe. Protože věčně tančíš v Srdci jako skutečné, pravé Já, mudrci či *džňáninové* o Tobě prohlašují, že Srdce je Tvým jménem (*hridajam*).

Poznámka: Stejně jako se objevení a zmizení filmových obrázků uskutečňuje jen na filmovém plátně, tak se i projevení (vytvoření), existence (trvání) a zánik (zničení) veškerého světového projevu uskutečňuje pouze v Arunáču – v pravém Já. Přesto však Arunáču věčně existuje, aniž by byla ovlivněná nebo postižená těmito zdánlivými změnami vzniku, trvání a zániku. Arunáču tančí, nehybná, v Srdci a jako Srdce ve formě čistého, bez přívlastkového vědomí Já. A proto mudrci prohlašují, že Arunáču, pravé Já či svrchovaná Skutečnost, je Srdcem.

3. Ó Arunáču! Zkoumáním – s čistou myslí, jež je stočena k sobě samé (*ahamukham*) – „odkud povstává toto 'já'?“ a (v důsledku zkoumání) jasným poznáním formy (či skutečné podstaty) „já“, přestane člověk existovat (sloučí se s Tebou), podobně jako řeka (která plyne a ztrácí svoji formu) v moři. To vězte.

4. Ó zářící Aruněšo, vzdáním se pozornosti k vnějším objektům (druhým a třetím osobám) a meditací na Tě (na pravé Já) v Srdci; s myslí, která ztichla v důsledku kontroly dechu, spatří jogín světlo (sebe poznání) a v Tobě tak dospěje k velikosti (ke spojení s Tebou – ztělesněním všeho vznešeného). To vězte.

*Poznámka: Je možné poznamenat, že Šrí Bhagaván zde zmiňuje kontrolu (zádrž) dechu pouze jako prostředek ke zklidnění mysli (viz verš 16 – *Upadéša Undijar*; česky: *Trest učení nebo také 30 veršů*). Kontrola dechu sama o sobě není prostředkem, díky němuž může člověk spatřovat pravé světlo sebepoznání. Aby mysl, která je kontrolou dechu zklidněná, spatřila světlo sebepoznání, musí věnovat pozornost pravému Já.*

5. Ó Arunáču, ten, kdo Ti podrobil mysl a vždy hledí jen na Tebe, kdo miluje vše jako Tvoji formu, aniž by pociťoval rozdílnosti, ten jásá, utopený v Tobě (když ztratil svoji osobnost), která jsi samotnou Blažeností.

*Poznámka: Ačkoli byl Šrí Bhagaván při psaní tohoto verše požádán, aby jeho předmětem byla karma a bhakti, ve skutečnosti zde jen popsal stav konečného dosažení, protože jen v tomto stavu může člověk „vždy hledět jen na Tebe“ (tj. stále ve všech stavech včetně spánku) a „milovat vše bez rozdílu“ (tj. bez pociťování něčeho jiného než sebe sama). Ve verši 10 *Upadéša Undijar* Šrí Bhagaván*

říká, že přebývat ztišený v místě, odkud člověk vyvstává (tj. ve zdroji člověka, v jeho já) je karmou, bhakti, jógou a džánou. A stejně tak i v tomto verši Šrí Bhagaván učí, že utopit se navždy v Arunáčale, v pravém Já, je nejdokonalejší formou karmy a bhakti.

Arunagiri – Ramana těmito tamilskými *venbas* (verši v metru *venby*) obšťastnil svět „Pět klenoty ke chvále Šrí Arunáčaly“ (*Šrí Arunáčala Pančaratnam*), které zjevují drahocenný význam *védánty*, a které byly (jako první) složeny v sanskrtu.

Poznámka: Tento verš složil Šrí Bhagaván jako závěrečný k tamilské verzi Šrí Arunáčala Pančaratnam, když upravil verš složený Daivarátou pro původní verše v sanskrtu.

Arunáčalaramana je svrchované pravé Já – Self (*paramátman*), které blaženě přebývá jako vědomí (jako čiré, bez přívlastkové vědomí „já jsem“) v dutině lotosu Srdce všech duší (*džívů*), počínaje Harim (pánem světa). Když se mysl láskou rozpustí a dosahuje dutiny (Srdce), kde dlí laskavý Svrchovaný Pán, oko (pravého) vědomí se otevře a poznáte Pravdu, která se vám odhalí sama od sebe.

Ať je oslaveno požehnané jméno božské Arunáčaly! Sláva *Pěti hymnům (Štuti Pančakam)*, které toto jméno nesou! Sláva nohám velkého Ramany, který (tyto hymny) zapěl! Sláva ukázněným stoupencům, kteří se drží těchto nohou!

Šrí Muruganar

Sláva Šrí Ramanovi, dárci světla! Sláva! Sláva!
Sláva Tobě, který přesahuješ trojí omezení času (minulost, přítomnost a budoucnost)! Sláva!
Sláva Tobě, který pronikáš všechny formy vesmíru!
Sláva Tobě, nezničitelnému korábu, který přetrvá i zkázu světu (*praláju*)! Sláva!

Sláva Šrí Ramanovi, oceánu džňány! Sláva! Sláva!
Sláva mantře – jménu Šrí Ramana! Sláva! Sláva!
Sláva navždy těm stoupencům, kteří pějí: „Chvalme tvar Šrí Ramany!“
Sláva Tobě, velký guru Ramano, jež nás ochraňuješ! Sláva!

